

СІЧЕНЬ

1975

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 1 (947)

Ціна номера 12 коп.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Він у мене п'є, як кінь, то,
може, ви його вилікуєте...

Мое вам шануваннячко, Миколо Андрійовичу!

Пам'ятаєте оту українську сердечно-ліричну пісню про очі дівочі, що темні, як нічка, ясні, мов день? Якщо вірити пісні, то оті очі здатні витворити такі штучки, що закоханому в них — хоч у петлю лізь. Тож недаром у тій пісні є такі слова:

«Ст-р-раш-но дивитись під час на вас!»

І попри все — це дуже хороша пісня, а очі, оспівані в ній, просто чарівні.

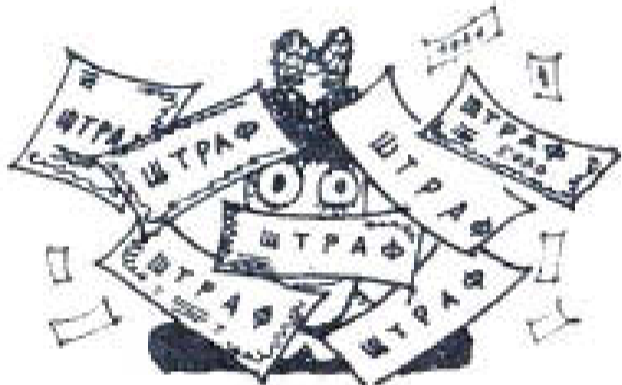
«Вас і немає, а ви мов тут, світите в душу, мов дві зорі...»

Як це прекрасно, чорт забери! Правда ж, Миколо Андрійовичу?

Це ж треба — «світите в душу, мов дві зорі»... Як це п'яниче-солодко, до зойку трепетно! Та ще в тій віковій категорії, коли ти й не думаєш викидувати персональну пенсію, коли кров у твоїх жилах несамовито шумує.

У цьому не зовсім ліричному листі мені теж хочеться оспівати очі, але не дівочі, не ті, що «світять у душу, мов дві зорі», а ті, що холодно лупають. Мені хочеться оспівати очі чоловічі, очі байдужі, дуже схожі, вибачте за порівняння, на очі свіжомороженого хека. А що вони часом витворюють, які викидають колінця, так ні пером описати, ні в казці розказати. Їм пишуть, їм кажуть, їм криком кричать: «Схаменіться, візьміться за розум! Гляньте, що ви накоїли!» А очі тільки лупають, зирять кудись з холодною байдужістю, наче це не до них чарка п'ється.

Я маю на увазі очі людей, що плондрують, гублять нашу рідну природу, що отруюють наші річки, ставки й озера, що зводять зі світу рибу і все в них суше.

Київська область, Васильківський район,
директорові Саливонківського цукрозаводу
М. А. ЛЯШЕНКУ персонально

Конкретно я маю на увазі очі директора Кобеляцького цукрозаводу товариша Собка. Восени минулого року цей завод фугонув у красуню Ворсклу таку масу отруйних стічних вод, що вся риба, все, буквально все живе в ній перед Кобеляками й за Кобеляками попливало догори черевом, віддавши невинну свою душу богу на покаяння. Реве та стогне красуня Ворскла, гіркими сльозами заливається та все благає:

— Схаменися, чоловіче недобрий. Не отруй моєї живої води — вона людям потрібна. Не погань моєї краси — вона людям радість приносить! Не чує товариш Собко. Навіть вухом не веде. Тільки очима холодно лупає.

І ще я маю на увазі очі директора Новоукраїнського цукрового заводу (на Кировоградщині) Дриги І. Ф., очі головного інженера цього ж заводу Мовлика І. Є. та очі інженера по очисних спорудах цього ж заводу Шмигалья А. В.

Не один уже рік Новоукраїнський цукрозавод гробить річку Чорний Ташлик. На захист беззахисного Чорного Ташлика в 1972 році виступала газета «Известия». Колишнє керівництво цього підприємства за скидання в річку неочиснених промислових вод притягали до судової відповідальності.

Словом, були судові рішення, були

штрафи, були догани, були інші адмінзаходи, а головне — була надія, що нове керівництво заводу, добре усвідомлюючи, що таке рідна природа, що таке державна дисципліна, наведе порядок в очисному господарстві, й Чорний Ташлик, що є головним постачальником води місту Помічна, не знатиме більше чорних днів.

Але не так сталося, як сподівалося. 30 і 31 жовтня 1974 р. Новоукраїнський завод під новим керівництвом знову випустив у Чорний Ташлик стільки отрути, що місто Помічна з 15-тисячним населенням практично лишилося без питної води, а все живе у річці загинуло до останнього личура.

А очі товариша Дриги і його бойових помічників-отруювачів лупають холодно, наче нічого й не трапилось, наче так і треба природу шанувати.

А ще я маю на увазі очі директора Новоодеського маслосирзаводу, що на Миколаївщині, товариша Нікітіна, який заповзвся звести зі світу неповторні своєю красою прибузькі плавні. Керований цим діячем масло-

сирзавод систематично скидає у плавні стільки вонючої отрути, що тепер вони мають такий вигляд, наче Мамаєва орда по них пройшла. Читачі «Перця» у своїх листах небезпідставно висловлюють тривогу, що коли органи місцевої влади не візьмуться за Нікітіна, то він скоро візьметься за Південний Буг, він і його отруїть.

А Нікітіну хоч би хни. Він і вухом не веде. Тільки очима холодно лупає.

Ну, ви, напевне, вже догадалися, Миколо Андрійовичу, що я маю на увазі також і ваші очі. Не мені вам розказувати, скільки лиха завдав Саливонківський цукрозавод притоці Росі — симпатичній річечці Протоці, а водночас рибному господарству Білоцерківського рибокомбінату, ставки якого розташовані в руслі бідолашної Протоки.

Вас уже й штрафували, позбавляли премій, погрозували лавою підсудних, але це допомогло, як старій бабі краплі. 7 й 8 листопада минулого року завод знову жбурнув у Протоку стільки жомово-кислих вод і самого жому, що пересічний губитель природи навіть уявити собі не може. Це був рекордний викид!

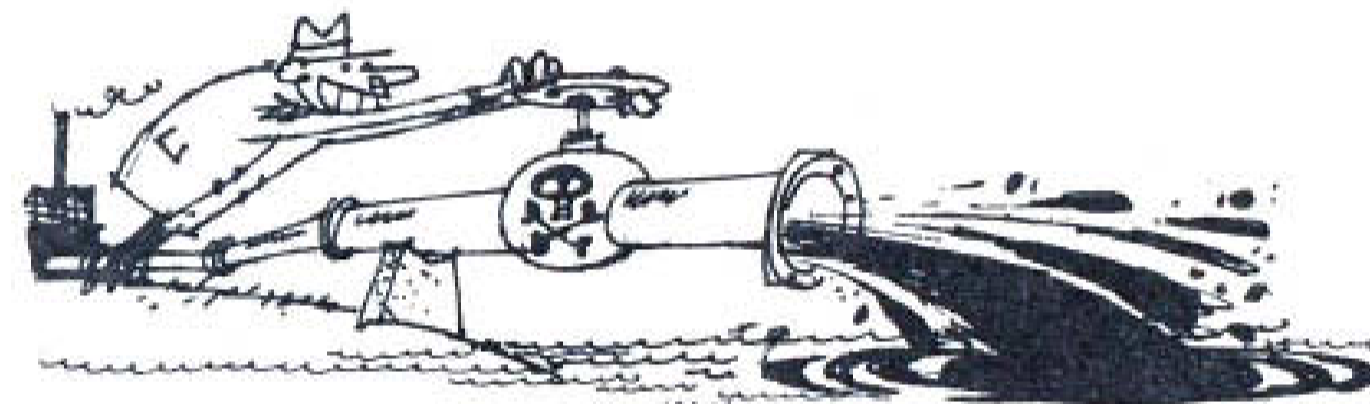
А очі собі зирять спокійно, а очі лупають холодно.

Ой очі, очі, щоб ви... і т. д., і т. п. у тому ж розрізі.

Від усього серця
од вашого ПЕРЦЯ.

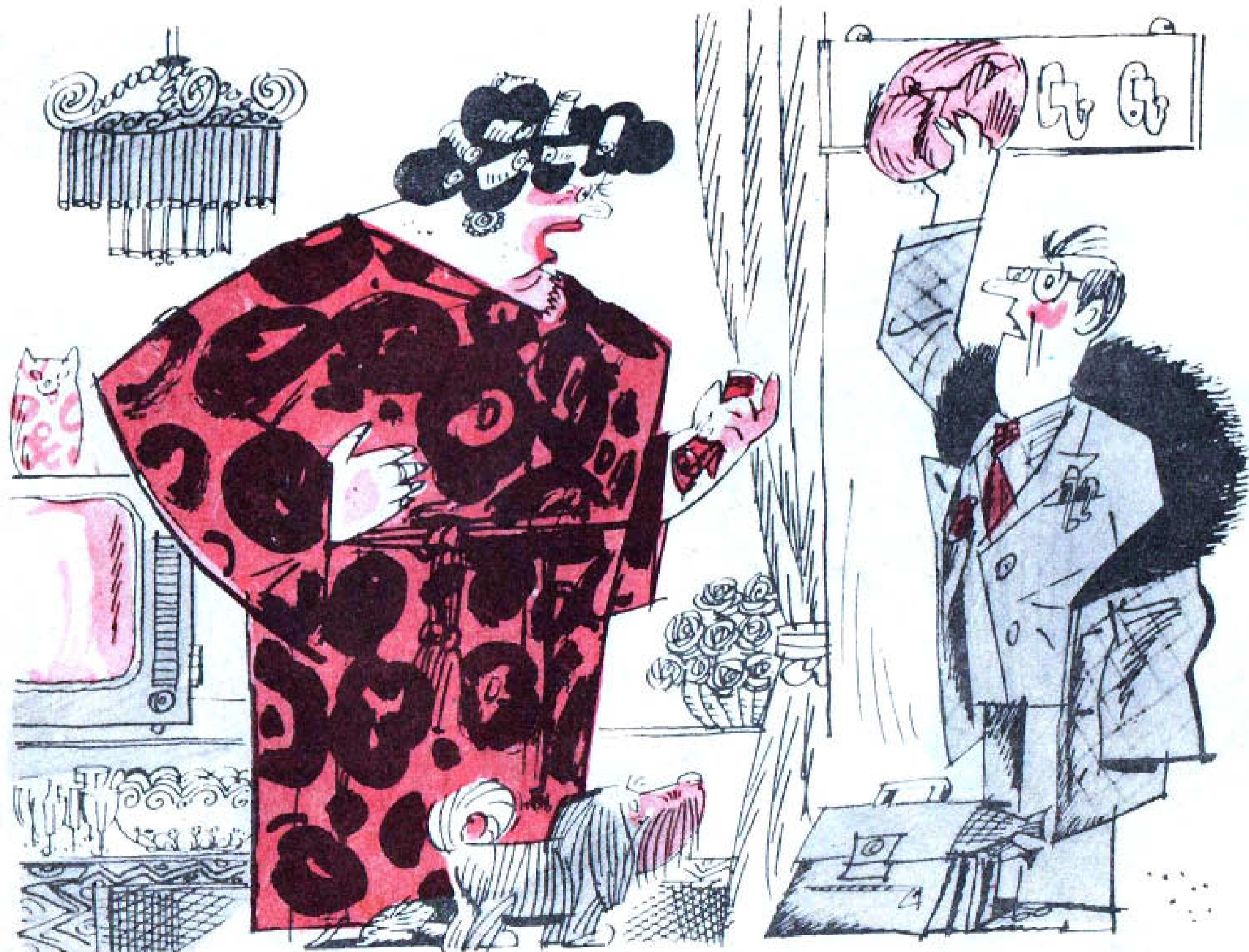
Р. С. Да, мало не забув сповістити Вам єдино приємну у цій сумній історії звістку. На останньому засіданні правління клубу губителів природи Вас і поіменованих у листі ваших колег одностайно прийнято до дійсних членів цієї вельми поважної інституції. Під бурхливим оплески прийнято... Поздоровляю!

П.

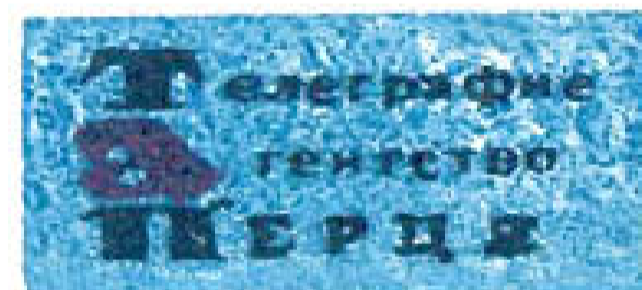

СВОЮ КАДРУ ЗНАЄ...

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Чого ти лютуєш? Я ж тобі зарплату до копійки приніс.
— А хабарі знову зажиливі?!

СПРОСТУВАННЯ ТАП

ЧЕРКАСЬКА область. Як стало відомо з неофіційних джерел, сім'ї кількох відповідальних працівників Маньківського райкомунгоспу ось уже другий місяць не користуються газовими плитами, бо немає балонного газу.

ТАП уповноважений заявити, що ці чутки — чистої води вигадка. Усіх працівників Маньківського райкомунгоспу, а також їхніх родичів і знайомих забезпечують балонним газом регулярно, у точно встановлені строки. Тижнями і місяцями чекають на заміну порожніх балонів заправленими тільки ті громадяни, котрі в родинних або дружніх стосунках з комунгоспівцями не перебувають.

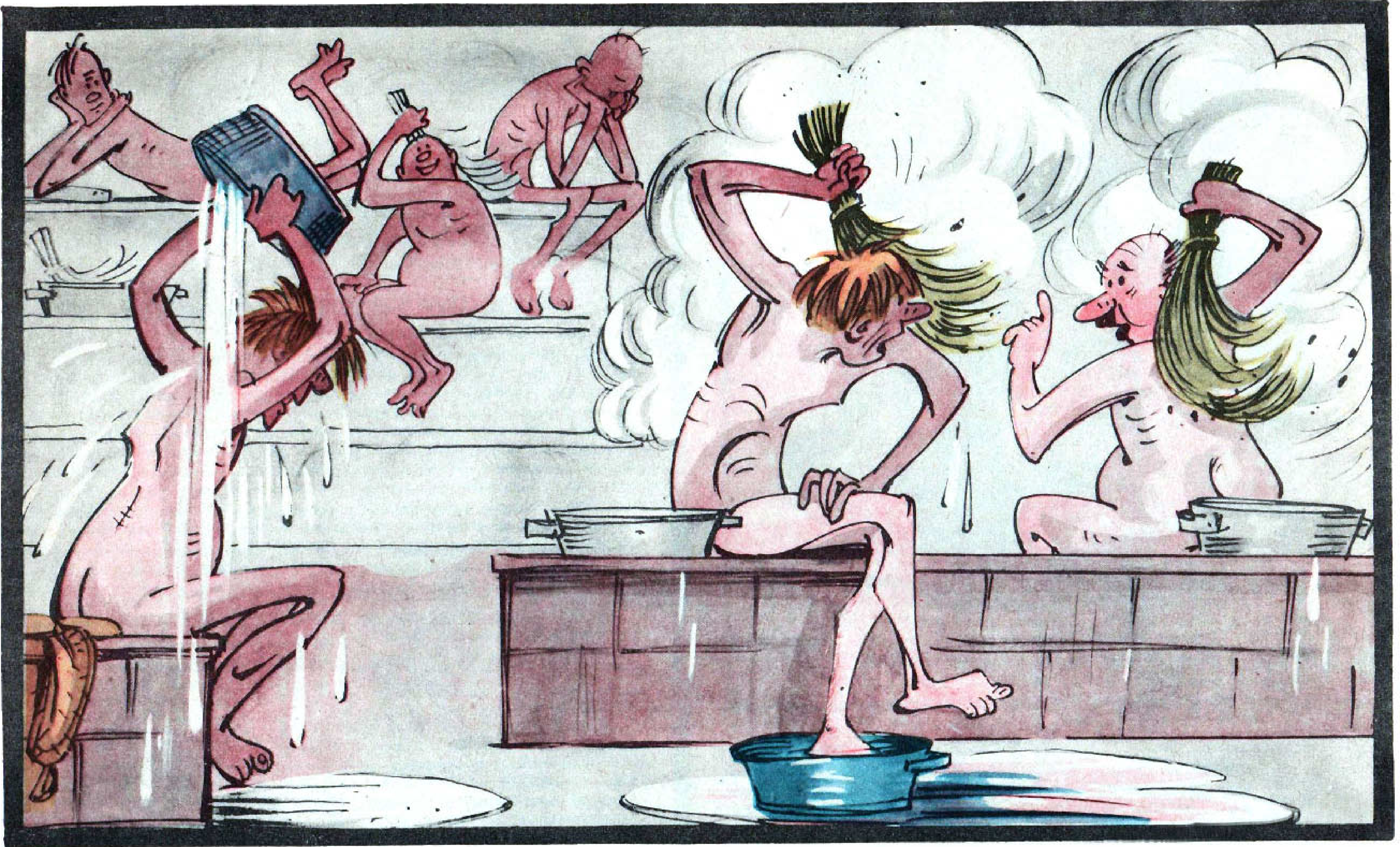
НЕБУВАЛА КОНСЕРВАЦІЯ

Як повідомляє наш кореспондент, сім років тому в Калинівці (Вінниччина) на вулиці Леніна законсервовано сто вісімдесят сімей. Законсервовані вони у трьох житлових будинках. Під'їзд і підхід до них перекрила будівельна дільниця зі своїм розчинним вузлом. Усякі автомашини — типу пожежних, міліцейських, «швидких допомог» — сюди й не потикаються. Будівельна дільниця тут розташувалась міцно. Поки що зрушити її ніхто не може. Навіть Вінницький трест «Житлобуд № 3», якому та дільниця підпорядкована.

НЕГОДА НЕ ЗАСТАНЕ ЗЕНАЦЬКА

ЗАПОРІЗЬКА область. (Кор. ТАП). В учнів Чернігівської восьмирічної школи-інтернату велика радість: у новорічний вечір Дід Мороз подарував їм прекрасний барометр найновішої конструкції. Тепер юні мешканці інтернату матимуть змогу завжди точно передбачати атмосферні опади і завчасно підставляти банянки, відра, наструлі та ночви під дірявий дах у спальному корпусі.

Як вдалося встановити пізніше, Дідом Морозом виявився переодягнений представник тресту «Мелітопольсьільбуд», того самого тресту, який ще в березні минулого року заповзвся відремонтувати дах у спальному корпусі інтернату. У зв'язку з цим ТАП висловлює нерівникам тресту своє шире захоплення їхньою батьківською турботою про підрастаюче покоління.

— Чого це Степан Петрович сьогодні не прийшов?
— Казав, що в кінці місяця у них і в цеху велика запарка.

Була весна. Небо сяло, як голуба мрія дитинства. Шпаки за вікнами настроювали на виконання ліричних пісень. Отож нічого дивного немає, що саме в такий день начальникові Дніпровського райвідділу внутрішніх справ міста Херсона підполковникові міліції В. М. Бурдахіну захотілося зробити комусь щось приємне. І нагода трапилася негайно.

— Дозвольте ввійти? — молодцювато клацнув каблукми лейтенант Білоусов з групи державтоінспекції.

— Заходь. Що в тебе?

— Та ось — характеристика. Прошу підписати.

— Так, — почав читати підполковник. — «Тов. Білоусов працює інспектором ДАІ з вересня 1973 року і за цей короткий час зарекомендував себе з найкращого боку: роботящий і наполегливий працівник. Тов. Білоусов має хорошу професійну підготовку. Стилю його роботи притаманна непримирність до порушників правил руху по вулицях і шляхах району. В особистому плані дисциплінований, витриманий, ініціативний, користується заслуженим авторитетом»...

— Сам писав чи хтось допоміг?

— Сам, безумовно, сам! — поклявся Білоусов.

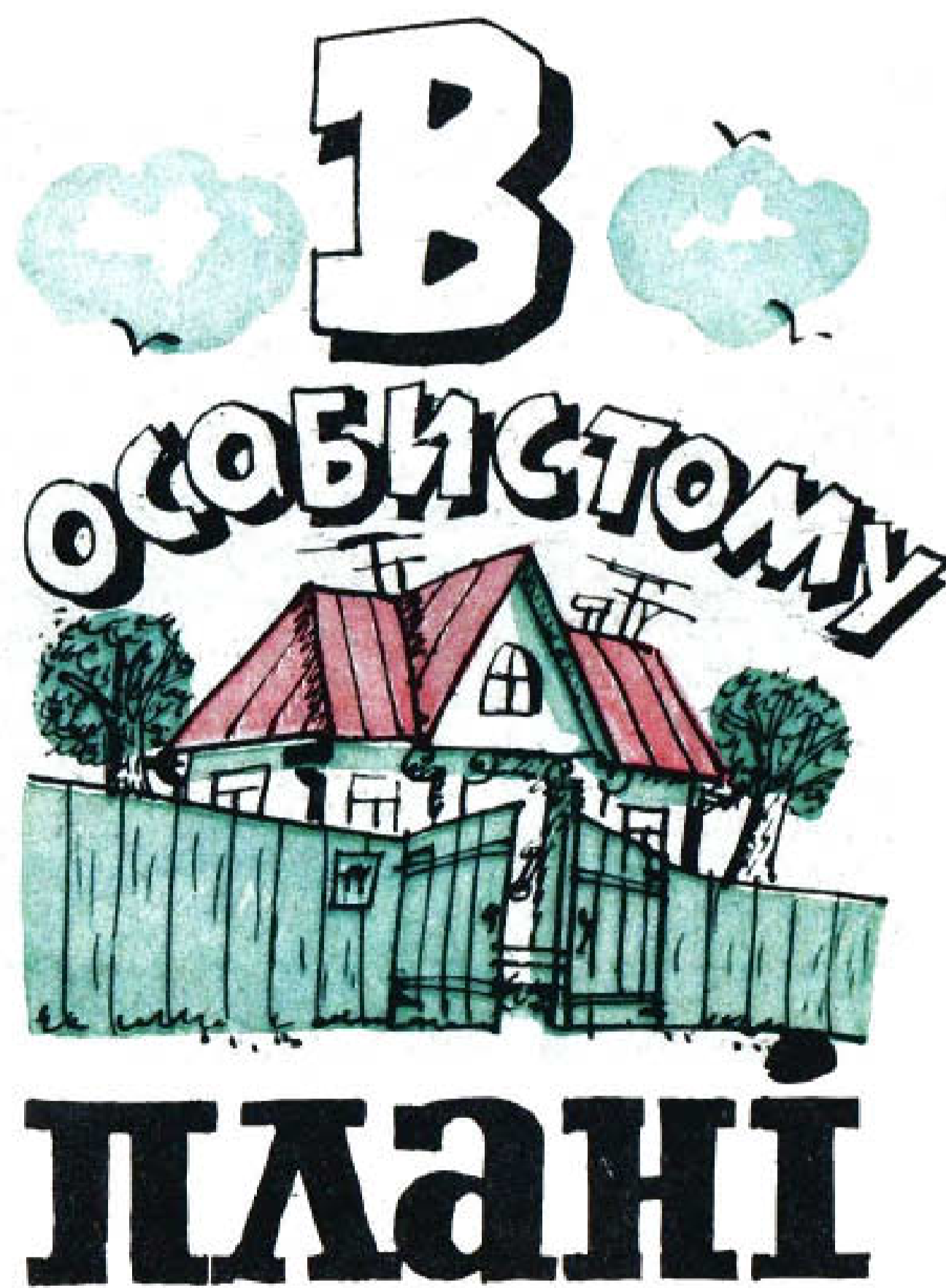
— Молодець! Особливо отут звучить: «В особистому плані» і т. д.

— А я такий, — ледь-ледь поскромничав Білоусов. — Я завжди в особистому плані... тее, ініціативний.

— Розумно, розумно, — похвалив Володимир Микитович і поставив на творі свій красивий автограф. — Далекі підеш, якщо міліція не зупинить.

— Не зупинить, — запевнив Білоусов. — Сам зупиняю — ДАІ все-таки! І ще одне проханнячко. Я склав ще й клопотання до райвиконкому про виділення мені діляночки під індивідуальне будівництво. Особистий план, так би мовити. Не відмовте підписати.

— Не відмовлю, — розчулено сказав Бурдахін. А сам подумав: «Далеко бачить товариш Скачков. Не випадково попередив, що забере Бі-

лоусова до себе — в апарат обласного відділу ДАІ».

Була весна. Небо сяло, як голуба мрія дитинства. За вікном співали ліричні шпаки. Виконком районної Ради на підставі вищевказаних творів виділив Білоусову ділянку по вулиці Кримській, 92-а для спорудження будинку.

І прийшло жарке літо. Лейтенант Білоусов, переведений на той час в об'їзд ДАІ, ділом прагнув підтвердити написану на себе характеристику. Жоден водій, що випадково чи не випадково потрапляв у поле зору пильного стража

порядку, не залишався непокараним: возив на індивідуальну ділянку автоінспектора цеглу, цемент, панелі, пиломатеріали.

Крім того, Білоусов проявив небачену ініціативу й наполегливість і примусив визнати свій авторитет багатьох (за скромними підрахунками — тридцятьох) керівних працівників. А примусивши, став тим авторитетом широко користуватися. Начальник ЖЕКУ № 6 тов. Решетов, наприклад, тільки з великої особистої поваги подарував авторитетному Білоусову дві тонни цементу. Головний інженер об'єднання «Херсонзалізобетон» тов. Пономаренко з тих же міркувань підкинув йому замість бракованих десять високоякісних панелей. Але всіх заткнули за пояс головний інженер філіалу інституту «Укрдінпроводгосп» тов. Мосьпан та начальник будинкоуправління № 4 бавовняного комбінату тов. Кишиневський. Вони подарували Білоусову пересувний вагон вартістю 6767 карбованців.

Очевидно, нема потреби перераховувати всі дарунки, піднесені Білоусову за неповні три літні місяці. Досить сказати, що їхня сума уточнюється, але вже тепер сягнула багатьох тисяч карбованців.

І, того й дивись, сягне ще більшої цифри. Бо, як це не парадоксально, а індивідуальне будівництво по вулиці Кримській, 92-а не тільки не припинилося, а набрало ще інтенсивніших темпів.

Просто дивуєшся такій небаченій щедрості з боку виблених мудрою свиною керівників підприємств, організацій та установ! Хоча... За матеріальними цінностями бравий інспектор ліз же не в їхню власну кишеню, а в державну! От якби навпаки, тоді вони навчили б його поважати соціалістичну законність. А так...

А так, дорогі товариші, хоч як це не прикро, доведеться ставити питання про відповідальність. І не тільки в плані загальної боротьби з роззякуватістю, порушеннями і зловживаннями. А про сугобо конкретну відповідальність.

Так би мовити, в особистому плані.

С. ОЛЕСЮК.

м. Херсон.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

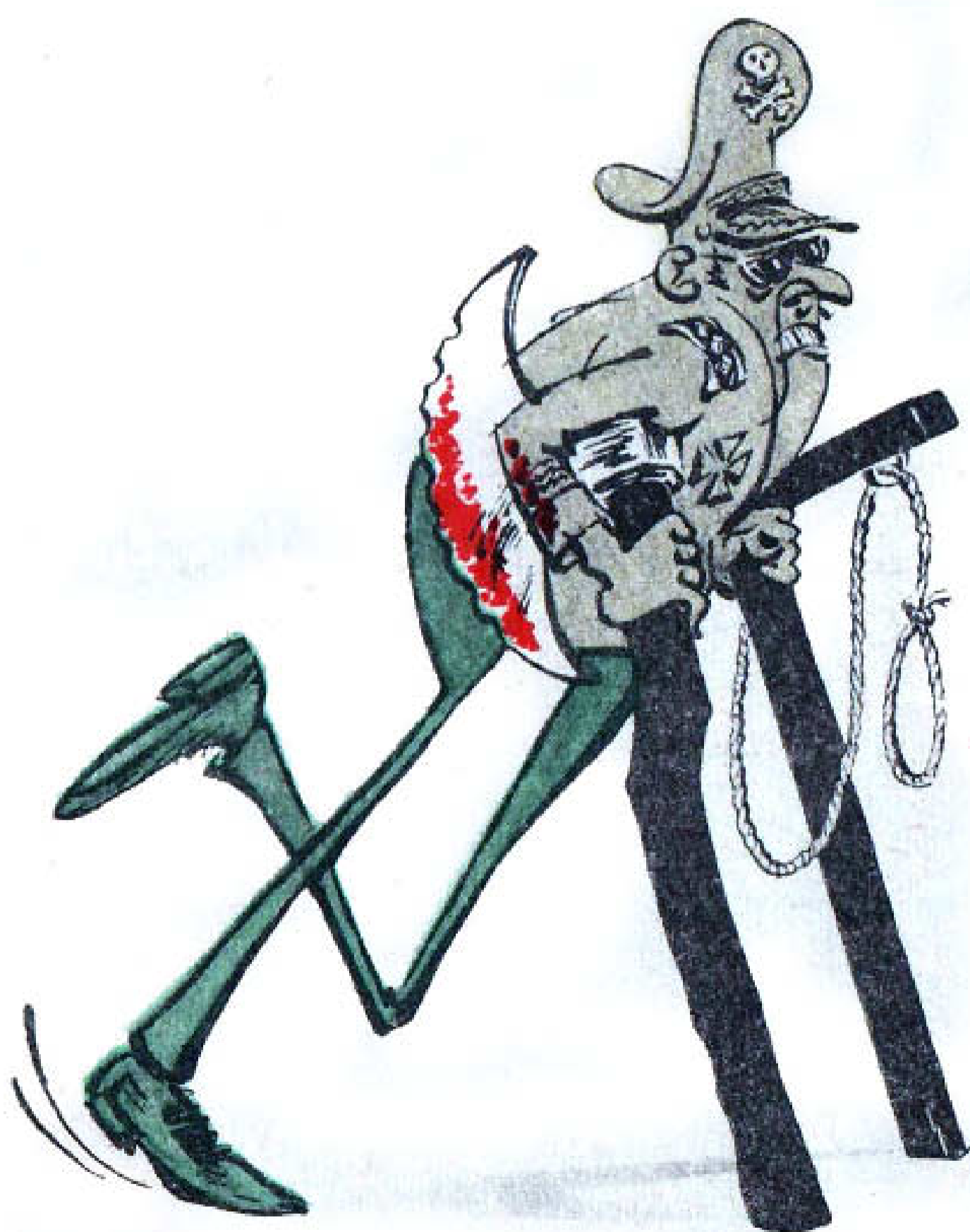
— Якого вам ще ч... торта треба?!

Робкори багатотиражної газети «Радянський будівельник» Дніпропетровського будівельного тресту № 17 зібралися поїхати на екскурсію по історико-революційних місцях свого міста. Зібралися, майже увесь день чекали замовленого автобуса, але так і не дочекалися, тому нікуди й не поїхали. Про цей сумний випадок розповідалося у фейлетоні «Як ми святкували» («Перець» № 18 за 1974 рік).

Дали перцю!

Голова Дніпропетровської обласної ради по туризму й екскурсіях т. Ісанов визнав критику справедливою. Він повідомив редакцію, що за зрив екскурсії робкорів старшого диспетчера автопідприємства 031122 Кальдину Н. В. увільнено з посади і переведено на роботу з нижчою оплатою. Екскурсоводові Яриш В. В. оголошено догану.

Мал. В. БОЛЬШЕВИКОВА

На чому тримається чилійська хунта.

ХОЧЕТЕ — ВІРТЕ...

(Рибальська бувальщина)

Чого тільки не трапляється на риболовлі! Послухати запеклих рибалок — так річки і ставки кишать пудовими коропами, центнеровими сомами, двометровими щуками. Біда тільки, що вся та підводна живність має дивну звичку зриватися з гачка біля самісінького берега і саме в ту мить, коли поблизу жодного свідка.

Особисто я тривалий час до таких фантастичних розповідей ставився дещо скептично, бо знаю, що чоловіки багаті на вигадку, особливо коли треба виправдатися перед жінкою за даремно згаяний час. Кажу «тривалий», бо недавно приятель спокусив мене посидіти з вудкою над Дніпром. Задля спортивного інтересу. Після чого мій скептицизм розвіявся, немов туман над річкою.

Сіли ми в районі села Рацівки Чигиринського району. Ідилічна, скажу я вам, картина. Неподалік чепурні хатини потапають у вишневих садках, верби з Дніпра п'ють воду, а по річковій гладіні снують човни рибалок місцевого рибколгоспу імені XVII партз'їзду. Замилувався я цією картиною так, що навіть за поплавцем забув стежити. Глип! — аж він витанцювує на воді. Я, звичайно, смикнув. На гачку висіла... пляшка. Порожня. З-під «Екстри». На дні пляшки — згорнутий в трубочку папірець.

— Не інакше, як послання з безлюдного острова, — висловив припущення знайомий, котрий начитався пригодницьких романів.

— Дурниці, — заперечив я. — Як же воно могло потрапити у наші внутрішні води. Та ще й у пляшці з-під вітчизняного напою?

— Давай-но краще прочитаємо, — запропонував знайомий.

Записку було надряпано на замасленому обгортковому папері, що навіть зберіг аромат ковбаси.

«Від лящів рацівської водної округи Кременчуцького моря людському над нами начальству

Скарга

У риб'ячому царстві нас поважають і знають, як достойних мешканців. Такими хочемо і перед людьми постати. Але неславить нас Іван Гненний, приймальник рацівської бригади рибколгоспу імені XVII партз'їзду. В рибальській сіті під час путини ми рекомендуємо, як правило, кращих з кращих, таких, що цілком заслуговують бути тушкованими у найсмачніших підливах і поданими до найвитонченіше сервірованого столу. А заглянеш у папери, що їх оформляє на наших товаришів Гненний, так ми вже, виходить, не добірні лящі, а дрібнота другої групи.

Довго ми ламали наші риб'ячі голови над тим, з якої причини Гненний нас так ображає. Випадково довідалися, що в людей існує на нас охоронна грамота. Себто ловити нас, у принципі, можна, але при цьому не зайве міру знати.

У рибколгоспі ж цієї міри не знають. А щоб кінці у воду сховати і в очах громадськості мати вигляд дбайливих господарів і примножувачів рибних багатств, надмірну кількість виловлених лящів перетворюють у дрібноту.

Є й інші інтереси в Гненного. Без зайвої скромності скажемо, що за ту дрібноту ми все-таки смачніші. А за це, кажуть люди, треба платити. І платять. Кілограм нашої живої ваги за державними розцінками коштує 77 копійок, а різної там мільки — лише 28. Оскільки ж документально ми проходимо саме як мілька, а реалізуємося як лящі, можна й без електронно-обчислювальної машини визначити, яка дешифрація осідає в кишенях приймальника.

Глибоко усвідомлюємо, що, хоч Кременчуцьке море й велике, подітися нам нікуди, окрім сітки, а згодом — і сковорідки. Така вже наша доля. Але, повірте, не хочеться кінчати життя тільки заради того, щоб у кишенях Івана Гненного ніколи вітер не гуляв. Лящати, як базарні перекупки, ми не можемо, але й мовчати, мов риба, теж не під силу. Тому, за порадою того ж премудрого пічкура, владемося до випробуваного методу — скарги. Просимо: заберіть Гненного від моря. А заразом візьміть на гачок і тих, хто Гненного та йому подібних всіляко покриває і вигороджує.

Лящі».

Прочитали ми цю дивну скаргу і засумнівалися. На риболовлі, звісно, усяке трапляється. Та чи повірять нам? Де ж це видано, по-перше, щоб риба скарги писала, а по-друге, який це рибалка, спіймавши здорового ляща, запевнятиме усіх, що нещасну плотвичку вивудив?

Одне слово, вирішили ми усе своїми очима побачити. І що ж ви гадаєте? Правду написали в листі. Є в колгоспі такий собі приймальник Іван Гненний, і штучками подібними він давно вже займається. Абсолютно безкарно.

А тому з чистою совістю розповідаю про цей дивний випадок. Хочете — вірте, хочете — перевірте.

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Чернаська область.

Ми прийняли запрошення зустріти Новий рік у наших друзів — хороших людей, у яких завжди буває дуже цікаво й весело.

Я з нетерпінням дочекався новорічного вечора і все підганяв дружину:

— Ходімо вже! Скільки можна збиратись?

Нарешті вона востаннє критично оглянула себе в дзеркалі, обвішала мене пакунками, я відчинив двері, щоб вийти, і ніс у ніс зіткнувся з Фільком Печеником.

— А я до вас, — скромно сказав Філько.

— Дуже раді, — відповів я без особливого ентузіазму. — Заходь.

— Ні, ні, — відмовлявся Філько, заходячи до кімнати. — Я лише на хвилинку: завітати вам з наступним. А ви кудись зібралися?

Я пояснив.

— Правильно, — схвалив він. — Чого дома нудьгувати!

Віталій КОВАЛЬ

ВІЗИТЕР

ГУМОРЕСКА

Він сів і взявся розглядати кімнату з такою увагою, ніби раніше тут ніколи не був.

— Та-ак... — протягнув він.

— Так, — підтвердив я.

— Ну, то я піду...

— Йди, — мовив я. — Спасибі, що завітав.

Але він зостався сидіти і меланхолійно розглядав порожній стіл, скоса позираючи на буфет. Я зрозумів це як натяк.

— Може, чарчину? — запропонував Фількові.

— Що ти? — вжахнувся він. — Я і так вас затримую. Ну, хіба зовсім маленьку. Ось таку...

І він показав на мізинці, яку чарку йому налити.

Я налив, подумки закликаючи його:

«Випий — і йди, випий — і йди!» Він випив і не рушив з місця. Чарчина настроїла Філька на ліричний лад.

— Чудовий ти хлопець! — сказав він розчулено. — Дружина в тебе хороша, й діти! Люблю таких людей!

— Гм...

Я боявся підтримувати розмову, бо Фількові дай за що зачепитись, то потім не зупиниш.

Але він умів обходитись і без співрозмовників.

— Пізно вже, — сказав я невизначено.

— Так, так, — погодився Філько, беручись за шапку. — Ось розповім про тропіки — і відразу піду. До речі, ти мені нагадав одну смішну історію, коли сказав, що вже пізно... А чого це ти зблід?

— Серце... — видувив я.

— Ти ба! — здивувався Філько. — А з виду — такий здоровий. Та це буває! Колись мені розказували випадок...

...Новий рік застукав нас у товаристві Філька Печеника, який ще не встиг розповісти і десятої частини своїх історій.

Десь після третіх півнів дружина почала розбирати постіль, недвозначно даючи зрозуміти Фількові, що йому, нарешті, час іти.

Але він витлумачив це по-своєму.

— Навіщо ви турбуєтесь? — запитав він. — Я б передрімив десь і кутточку.

І негайно уклався спати.

— Мало не забув про цю смішну історію, — сказав він, укриваючись ковдрою. — Нагадаєш вранці, щоб я розповів...

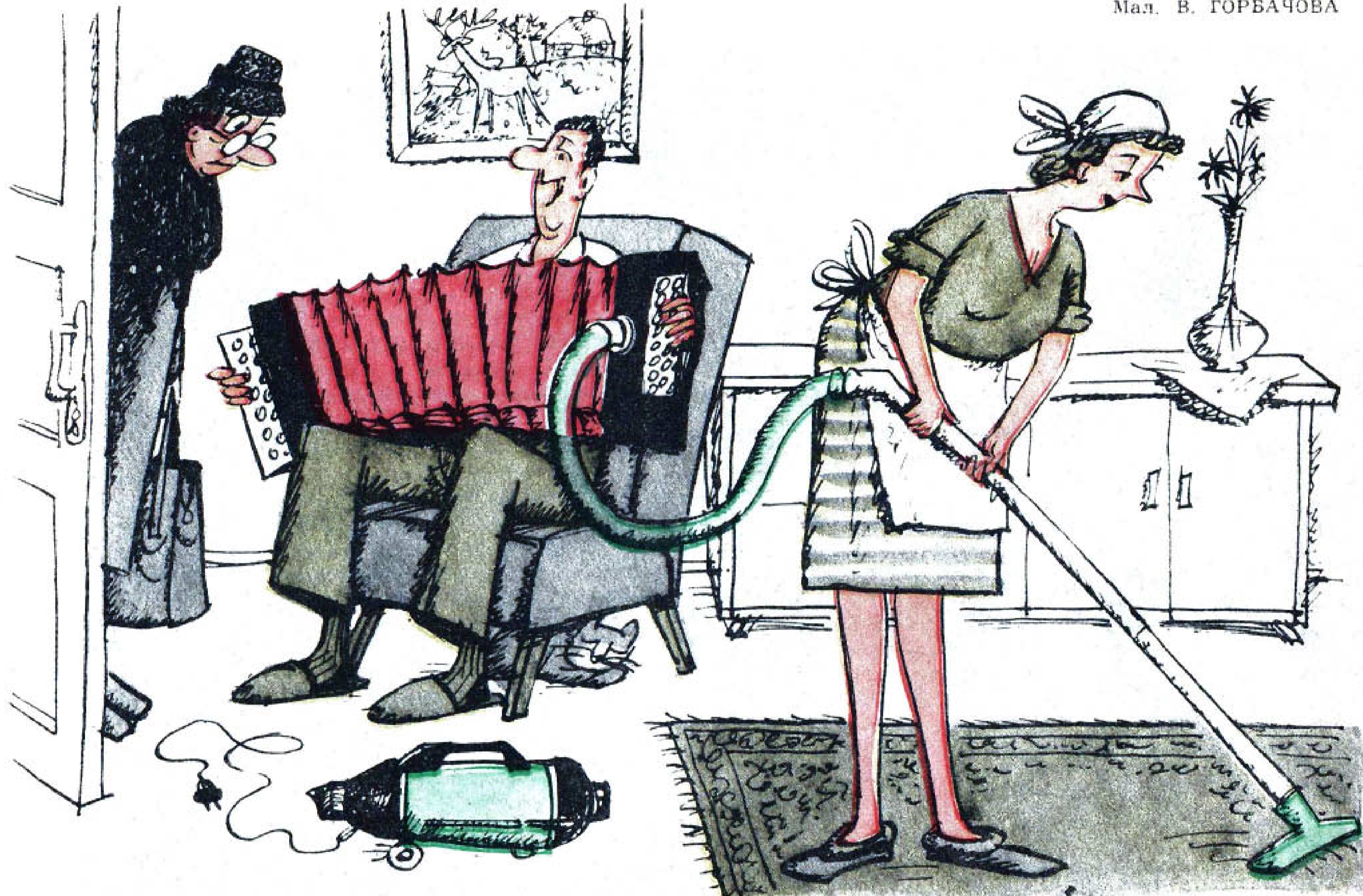
Мал. В. ГОРБАЧОВА

Дали перцю!

«Кому жмуритись?» — у фейлетоні під таким заголовком («Перець» № 15 за 1974 рік) йшлося про підробку документів і крадіжку грошей у Чигиринському комбінаті комунальних підприємств.

Завідуючий Черкаським обласним відділом комунального господарства т. Остапенко повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на обласній нараді керівників комунальних підприємств, а також на профспілкових зборах працівників Чигиринського комбінату комунальних підприємств. За зловживання службовими обов'язками звільнені з своїх посад: начальник комбінату Іскра І. В., головний інженер Веретинський Г. І., старший економіст-контролер облкомунгоспу Ватрушкін А. М., касир комбінату Радулівська Л. В., Старшому бухгалтерові Опалат Г. Ф. та економістові Шаповал Н. В. оголошено догану.

Матеріали ревізії про незаконні дії Іскри, Веретинського, Опалат, Шаповал і Радулівської передані слідчим органам.

— У будинку послуг нам сказали, що пилосос зможуть відремонтувати аж через місяць!

ПОВЕРНЕННЯ

ГУМОРЕСКА

Він іде рідним містом... Стомленим, знесиленим багаторічними мандрами. Від їхньої старої вулиці лишилась одна тільки лазня, де завжди було свіже пиво та шашлики. Поміж висотними будинками ледве відшукав триповерховий будинок з міцної червоної цегли. Зайшов на подвір'я. Кинувся назустріч і став леститись пес Рябко, якого він залишив клишавим цуценям. Зупинився біля облуплених дверей.

«Так і не встиг пофарбувати» — подумав.

Капелюхом стріпнув з розтоптаних черевиків порошок далеких доріг і натис на електродзвінок.

— Колю! — зойкнула Марія.

— Маріє! — у відповідь їй простогнав він, і вони кинулись одне одному в обійми.

— Я знала — ти повернешся... Я чекала...

— Чекала?! — одразу відлягло йому від серця.

— Знала і вірила, — відповіла вона.

— Вірила! — вигукнув він і схлипнув. — Який я підлий... Як я міг покинути тебе і піти з Сонькою — буфетницею...

Він став битися головою об стіну.

— Благаю, перестань, Мико! — заламувала вона руки.

— Як ви жили тут без мене? Я збирався вислати гроші...

— Що гроші, Колю, які гроші?! Головне — ти знову тут. Поруч. З нами...

— А як профспілка, — мовив грізно, — допомагала?

— Допомогала, поки дітки росли. І профспілка, і адміністрація. А потім сама. Шити навчилась, — говорила збуджено вона. — Ти сідай... Я зараз. Качку запечу і до магазину збігаю... Миттю.

— А що за жінка у сусідній кімнаті, подруга? — запитав з цікавістю.

— Та це ж Валя, донька наша. Інститут закінчила.

— Доню! — вигукнув він. — Вже зовсім доросла...

— Татусю! Нарешті дочекались. Таким я тебе й уявляла.

Усі троє не приховували сліз щастя.

— А де той? — витираючи скупі чоловічі сльози, запитав він. — Малий, шпінгалет. Як його?

— Сашко в армії. Останній

рік. Незабаром повернеться. Ось полюбайся, який красень.

— Марія простягнула фотографію сина у парадній формі.

— Ти диви, який богатир. Уже сержант! — задоволено відзначив.

— Ой, чого ж це ми затеревенились, чоловік же з дороги. Мерщій стіл накривати, — схопилася з місця Марія.

Уже за столом домовились, що увечері підуть в гості до Бабчаків. А наступного дня куплять йому новий костюм, капелюх, туфлі і займуть чергу в автомагазині, бо ж дуже пасує солідному чоловікові сидіти за кермом, скажімо, новеньких «Жигулів».

...Отаке наснилося втікачеві від сім'ї Миколі Груші у парубочьому гуртожитку міста Н.

Валерій ТРИПІЗЧУК

Забутий рецепт

Враження туристів про відвідання того чи іншого міста можна умовно поділити на три частини з підзаголовками: бачив, зустрічався, їв... Скажімо: «Я бачив такий чудовий палац (міст, парк, архітектурний комплекс)», або: «Я зустрічався з таким знаменитим комбайнером (шахтарем, актором, спортсменом, художником)». Третю частину розповіді туристи здебільшого починають вигуком «Ох» («Ух», «Ех», «Ой»). Наприклад: «Ох, і варениками ж нас частували!» Або: «Ух, і шашлик був!...»

За цією ж такою схемою збирався ділитися враженнями про Полтаву і я. Віддавши належне її пам'ятникам і новобудовам, а особливо її чудовим людям, я свідомо залишив певну кількість захоплених вигуків для третьої частини...

Воно й зрозуміло. Хто не читав про знамениті полтавські галушки! Хто не чув про славнозвісні полтавські котлети! А полтавський борщ! Справжній український борщ, од якого й за вуха не відтягнеш!..

Коли я в кількох їдальнях міста пробував замовити галушки, на мене подивилися так, наче я замовляв омлет з черепашачих яєць або рагу з колібрі. Мені навіть здалося, що працівники їдальень просто не чули про таку страву. Нарешті знайшлася одна добра душа, яка дала мені адресу спеціалізованого кафе «Галушки».

У кафе «Галушки» я був тричі. Один раз мене частували шніцелом, другий — битками, третій — знову ж таки шніцелом.

— Коли ж у вас будуть галушки? — допитався я у працівників кафе.

Але дізнатися про щось певне було не легше, ніж вирвати військову таємницю у розвідника.

— Якщо вам не подобається у нас, можете йти до кафе «Юність», — посміхнулася чарівна роздавальниця.

Цей ультиматум охолодив мою цікавість, і я мовчки втупився в тарілку. Річ у тім, що «Юність» я відвідав перед «Галушками» і знав, що у закладі з цією поетичною назвою частують такими залежаними бутербродами і такими задерв'янілими тістечками, що шніцель у порівнянні з тим усім здавався кулінарною симфонією.

Коли людина прагне здійснити мрію, вона здатна не звертати уваги на дрібниці. Я мріяв покуштувати знаменитий український борщ і не менш знамениті полтавські котлети й тому ладен був пробачити офіціантці ресторану «Лілея» її, м'яко кажучи, повільність. За сорок хвилин чекання (у ресторані, крім мене, було ще троє відвідувачів) я все ж таки одержав те, що замовляв.

— Послухайте, — підкликав я офіціантку, — ви, мабуть, помилилися, і в цій тарілці не борщ, а щось інше?

— Що вам бог дав! — присоромила мене офіціантка.

— Справжній борщ, — підтвердив кухар.

— Без підробок, — запрягнувся метрдотель.

Це нагадувало популярний експеримент, коли людині показують білий кубик, а всі переконують його, що кубик чорний. Переконують так гаряче, що людина починає вагатися...

«Хтозна, — виникла думка, — може, й справді

ця незрозумілого кольору, позбавлена смаку рідина і є той знаменитий борщ, а все те, що я їв раніше, щось інше».

Відсунувши першу страву, я взявся за другу. Хвилин десять—п'ятнадцять я намагався розжувати шматок полтавської котлети. А весь наступний час, аж до того моменту, коли підійшла офіціантка, щоб розрахуватися, я шукав епітет для цього кулінарного витвору. Згадувалися популярні порівняння з підшою, залізобетоном, але всі вони були надто ніжні.

— Мені б чимось запити, — сказав я. — Мінеральної або фруктової...

— Води у ресторані не тримаємо, — пояснила офіціантка. — Пива теж. Можу запропонувати портвейн або червоне десертне...

І все ж таки, коли у людини є мрія покуштувати знаменитий український борщ, її не зупинити невдачами.

Вирішив я пошукати щастя в ресторані «Театральний». Сів за вільний столик. Чекаю.

— Якщо хочете, щоб я вас обслужила, — пояснила офіціантка, — пересядьте ось за цей столик.

За столиком, на який вона вказала, сиділи троє.

— Коли всі мої клієнти сидять за одним столиком, мені легше їх обслуговувати, — відповіла вона на мій здивований погляд.

Але й таке випробування я витримав. Та, виявляється, даремно. І цього разу чекало розчарування: кухар зробив усе для того, щоб у відвідувача назавжди відбито охоту до борщу.

«Як же треба не любити свого міста, як же треба не поважати його славних кулінарних традицій, щоб готувати подібні страви», — думав я, прямуючи до ресторану «Київ».

Борщ, який подали мені тут, і борщ, який я покуштував згодом у ресторані на вокзалі, примусив мене зробити припущення: «А що, коли полтавські кухарі просто забули або загубили рецепт борщу? Бувають же забуті рецепти...»

І все ж я не вірю, щоб у Полтаві не вміли готувати борщ. Перекоаний, що в багатьох сім'ях його готують, як і колись, так, що й за вуха не відтягнеш! І навіть вдома у керуючого обласною конторою громадського харчування Д. Д. Герасименка, мабуть, теж варять борщ, справжній, смачний, запашний борщ. І смажать справжні полтавські котлети. А може, й галушки готують!

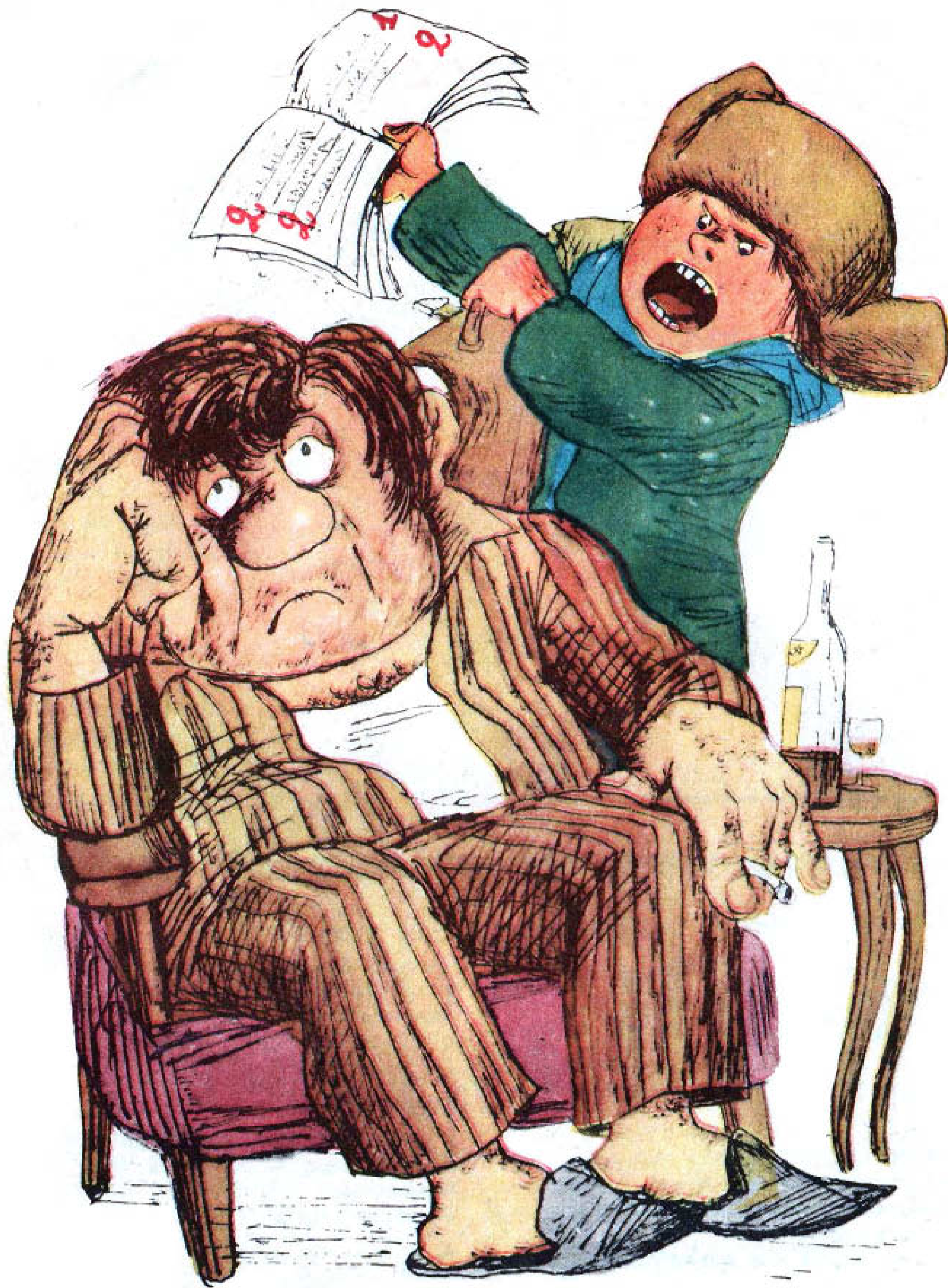
Ю. ПРОКОПЕНКО,
спец. кор. Перця.

м. Полтава,

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Ідь у район і замість фільму «У льодах Антарктиди» привези фільм «Жарке літо».

— Тату, що з тобою сталося? Мені перестали ставити «п'ятірки»...

Анатолій ЖИТНИК

МОДНА СТРИЖКА

БАЙКА

Вівцю обстригли так, що — жах!
До ребер шкіру оголили:
Заради плану — пояснили.
У неї ж — слюзи на очах...

Коли назустріч — Козеня,
Що ледь зіп'ялося на ніжки:
— А зачекай-но, — зупиня. —
О, що я бачу! Модна стрижка?!

Шикарно як, — хвостом виля, —
І самобутньо, й благородно!
Я теж побігло, — промовля, —
Щоб і собі постригтись модно.

Вівця хотіла щось сказати —
Еге... Лиш курява знялася!
— Ех, молодість... Що з неї
взять... —
Та й до кошари подалася.

А Козеня на водопій
Пострижене прийшло гуляти.
Як налетів же гедзів рій —
Та як почав його кусати!

Як дремене воно в сарай,
Про шик забувши і про вроду...
Тож кажуть: броду поспитай,
А потім вже і лізь... у моду!

Дали
перцю!

Чимало хвороб людських, як стверджує медицина, — від надмірностей в їжі. Щоб запобігти цьому лихові, в їдальні № 37 при Сімферопольському університеті та ще у деяких закладах громадського харчування міста розпочали боротьбу за зменшення калорійності їжі. Як саме це робилося, детально розказано у фейлетоні «Мінус калорії, плюс карбованці» («Перець» № 19 за 1974 рік).

Керуючий Київським трестом їдальень м. Сімферополя тов. Мещеряков повідомив редакцію, що за серйозні недоліки в організації громадського харчування директора їдальні № 37 Самохіну М. В. і завідувачу виробництвом Колесникову Є. Л. з роботи знято. Завідувачу кондитерським цехом Кульбаченко Р. І. переведено на посаду кондитера.

З олівцем по Глухові

Коли виникло місто Глухів, відомо. Уперше про нього згадують у датованому 1152 роком Іпатіївському літописі. Зате навколо його назви точаться суперечки. Ніхто не може сказати, звідки вона походить. З одного боку, і в минулому Глухів не був глухим, а нині він тим паче не глухий: тут близько двадцятьох заводів і фабрик, Все-союзний науково-дослідний інститут луб'яних культур, педінститут, триє училищ, технікум, численні культурно-освітні заклади.

Глухо в Глухові лише в окремих місцях. Глухо майже на всіх об'єктах будівельно-монтажного управління «Глухівхімбуд», яке очолює В. Д. Воложин. Чотири з половиною роки, наприклад, воно ремонтувало Будинок піонерів. У 1972 році, так і не довівши справи до кінця, майстри управління зникли з об'єкту, і відтоді на ньому стало глухо.

Така ж ситуація склалася і з ремонтом приміщення, призначеного під їдальню середньої школи № 1. Щоправда, відзначилася тут інша організація — ремонтно-будівельне управління, очолюване Л. Р. Гончаровим. Воно чотири роки будує (і хтозна-скільки ще будуватиме) ротаційний цех районної друкарні.

Законсервовано реставрацію унікальної пам'ятки старовини — колишньої Миколаївської церкви. Тієї, котру Тарас Григорович Шевченко назвав «історичним собором», і котра дивує учасника яскраво виявленими рисами української національної архітектури. Пам'ятка обновлюється — так довго, що там, де свого часу встигли реставрувати, вже руйнується.

— Немає на об'єкті головного — темпів, — кажуть у міськвиконкомі. — Директивний папірець, правда, є...

Узяли ми той папірець і прочитали: «Держбуд УРСР зобов'язав Українське спеціальне науково-реставраційне управління забезпечити виконання плану ремонтно-реставраційних робіт по кол. Миколаївській церкві в м. Глухові до 1 жовтня 1973 року...»

В місцевому колгоспі імені Леніна багато разів глухли роботи на будівництві клубу. Після десятирічної тяганини цей заклад став нарешті до ладу, але глухо стало уже в залі. Бо концерти і лекції влаштовують дуже рідко. Не глухо тільки в кімнатах, призначених для гуртків художньої самодіяльності: там розмістилося правління колгоспу.

Характерні для Глухова, як ми запримітили, й інші ознаки глухоти.

Ось-ось можуть оглухнути від благань матерів працівники райвиконкому. А вдяти нічого не можуть: нових дошкільних закладів не будують, а в існуючих діток — як ото оселедців у бочці.

Тривалий час порушувалося, але потім заглохло питання про відкриття трьох нових майстерень — по ремонту холодильників, камер і покришок для мотоциклів та велосипедів і гравірувальної.

Глухнуть у багнюці машини всіх без винятку марок на вулиці Некрасова. Приблизно те ж саме коїться на вулицях Пушкіна, Фрунзе, Петровського та деяких інших.

Абсолютно глухими лишаються працівники ресторану «Глухів» до численних побажань відвідувачів поліпшити смакові якості страв, зокрема, юшки по-глухівському і котлет по-глухівському.

Загалом же кажучи, Глухів — місто не глухе, а світле, сонячне. Було б воно ще кращим, світлішим, якби не оті плями, про які йшлося вище.

З олівцем подорожували,
записували і малювали
М. ПАЛЬЧИК та С. ГЕРАСИМЧУК.

Сумська область.

ДІЯЛЬНИЙ ЕРМАК

Ревіла буря, грім гримів,
Доц за віном періщить зрання...
Ермак, задумавшись, сидів
У козельцькій ресторани.

Ні, це був не той знаменитий Ермак, котрий переміг хана Кучума, а Ермак Анатолій Денисович, старший кухар м'ясного цеху при ресторани м. Козельця на Чернігівщині.

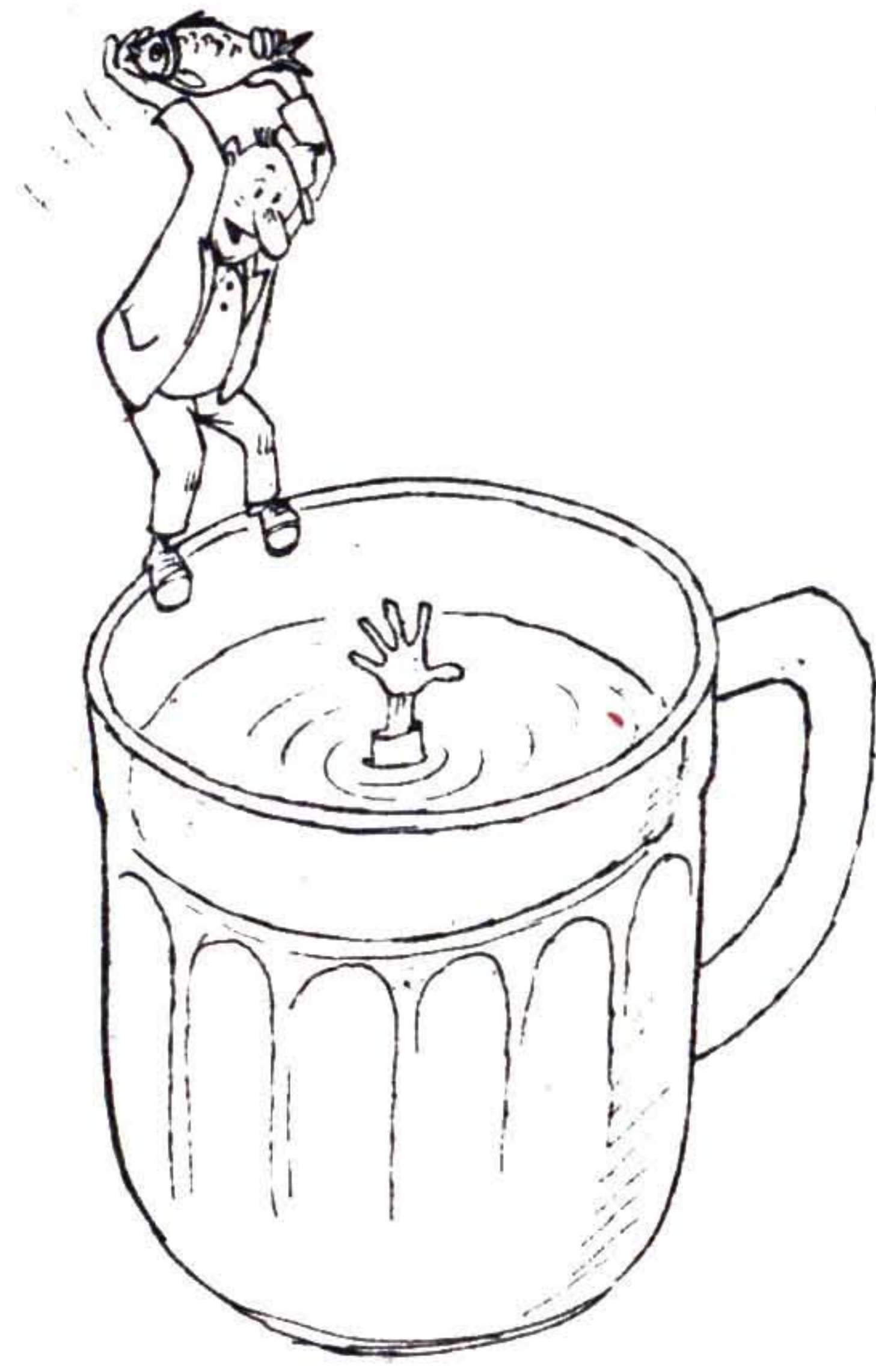
І думав цей Ермак про звичайні котлети й шніцелі. Вірніше, як із тих виробів гешефт мати. І додумався. Виготовляв котлети вагою не по 50 грамів кожна, а по 24—27. А шніцелі робив виключно з хліба. І розвезли оті 560 мікрокотлет і 159 ерзацшніцелів по ідальнях продавати за повну готівку.

Невідомо, як реагували учні шкільних ідальень, а що вдіяли робітники льонового підприємства відомо: викликали свій заводський контроль, який і зафіксував Ермаков «діяння».

Невідомим у цій ситуації залишається одне: оскільки подібне з Ермаком трапляється не вперше, то як цього разу прореагує його безпосереднє керівництво — директор об'єднання харчових підприємств Анастасія Олександрівна Полов'ян?

І. ДЖЕРЯ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Григорій ДОНЕЦЬ

По-батьківському

Не за морями синіми,
Не в дальній стороні,—
Між вербами й калинами
Влоп'ятком навесні
Він бігав бережками,
Малий Біда Панас,
Худобу із друзками
Герой наш скромно пас.

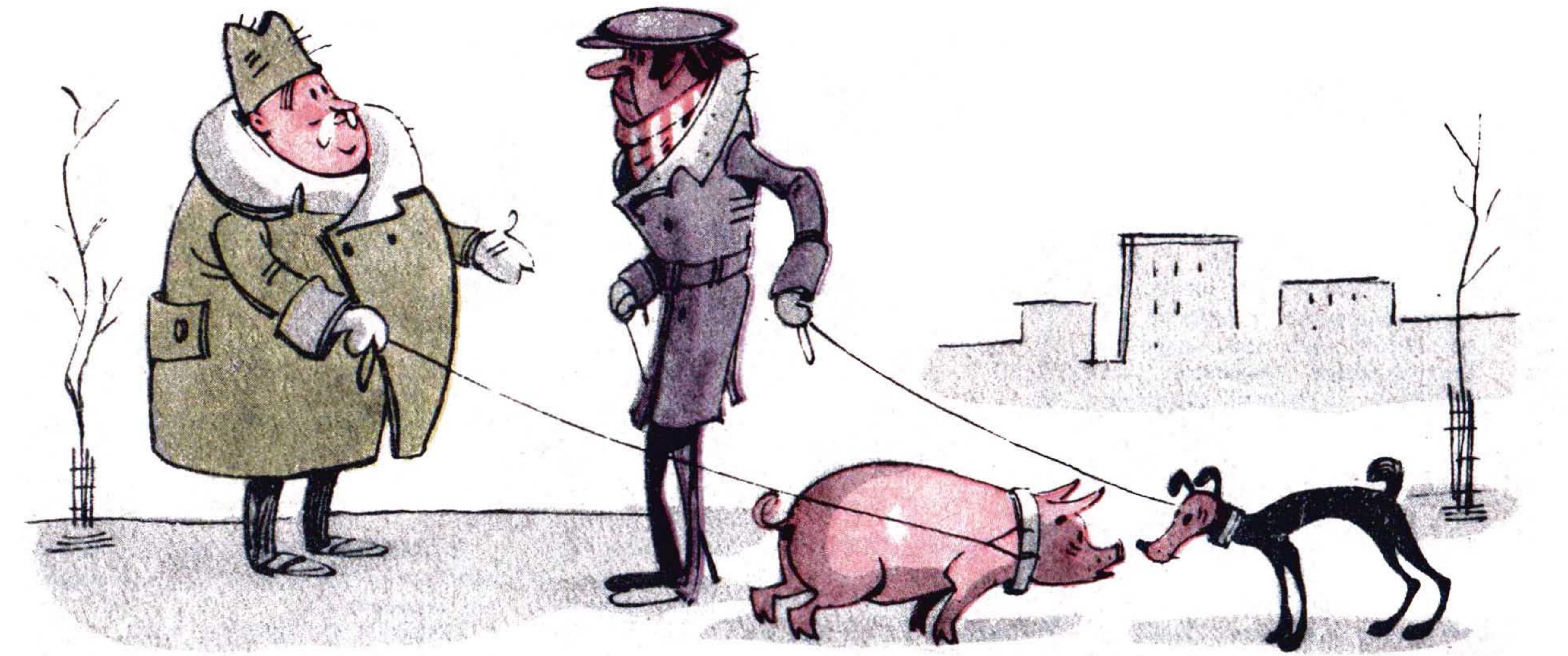
Навчався в рідній школі,
Купався у ставку;
Якісь потвори кволі
Виводив на піску
Він пальчиком, бувало,
А друзі: — Ого-го! —
І, на біду, прозвали
Художником його...

Підріс і запишався
Та й, вибравши маршрут,
До Києва подався
В художній інститут...

Мистецтво там, як звісно,
Вивчав чуже й своє.
Й почув, що модерністи
На білім світі є,
Не те що Шовкуненко,
Чи Репін, чи Брюлов...
Забилоса серденько,
Заграла в жилах кров...

Ногами і руками
Малює наш Біда —
Калюжі то чи плями —
Сам біс не розгадає!

Аж ось якоїсь днини
(Неділя то була)
Старий Біда до сина
Приїхав із села.
І глянув мазанину
І мовив так синку:
— Ех, малював би, сину,
Ти пальцем на піску!

— А я не люблю тримати дармоїдів.

«КАРАПЕТ» ПІД БУБОН...

РЕПОРТАЖ-ДІАЛОГ

«...У нашому селі Латашах Народицького району — чудовий клуб. Але в тому клубі тільки й культури, що завідує Пархоменко з гармошкою...».

[3 листа до редакції].

Кореспондент «Перця» виїхав у Латаші. Зустріч із В. О. Пархоменком відбулася у просторій кімнаті для репетицій. На стільцях лежали прибиті пилом два баяни й гармошка. В кутку — радіола, гітара без струн...

ЗАВ. КЛУБОМ:
...Ну й люди — встигли скаргу накатати, Ні в чім не розібравшись до пуття: Зав. клубом, бач, у всьому винуватий, Відстав, мовляв, од вимог, од життя! Це я відстав!.. Уже й «підводять базу» — Підкопуються... Бачили таких? Напевно, курси мають на увазі — Оті, що я відмовився од них...

КОРЕСПОНДЕНТ:
Чому? Це б мали хоч якусь освіту — Не шкодило ж нікому навчання!..
ЗАВ. КЛУБОМ:
Ну да! На курси я в райцентр поїду, А господарство — кури як, свиня! Все треба напувати-годувати; Кручуться-верчуться — не вистачає рук Турботи!..

КОРЕСПОНДЕНТ:
В клубі?
ЗАВ. КЛУБОМ:
Ні, будую хату.
Тож, бачите, мені не до наук.

КОРЕСПОНДЕНТ:
А в клубі ж як робота?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Гм-м... Прекрасно. По-моєму, я все як слід роблю: І відмікаю, й замикаю вчасно, І на гармошці іноді риплю.

КОРЕСПОНДЕНТ:
Цікаво, як у вас з репертуаром — Що «рипите»?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Скажу. Це — не секрет: «Страданья» два коліна могу вшкварить, Півпольки і пів бубон «Карапет».

КОРЕСПОНДЕНТ:
Чому немає агіткультбригади?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Нема, то й що, подумаєш, діла! Є транспорт, асфальтівка і — порядок: Привеземо з сусіднього села.

КОРЕСПОНДЕНТ:
А як у вас з гуртками?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Як годиться...
КОРЕСПОНДЕНТ:
Не зрозумів: немає їх чи є?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Та хтозна... Треба в «Графік репетицій» Заглянуть — він прибитий у фойє... Але не це мене хвилює дуже, А інше...

КОРЕСПОНДЕНТ:
Що?

ЗАВ. КЛУБОМ:
Скажу відверто вам: Той тип, що у листі мене спалює, Напевно, хоче быть зав. клубом сам! Що ж, хай посидить на моєму місці, Хай «рухає культуру вперед».

...Але ж — в селі немає гармоніста: Хто гратиме під бубон «Карапет»?

Р. С. А справді, хто? Не про «Карапет» і «Страданья», звичайно, йдеться. Мовиться про те, хто ж гратиме танцюристам, аккомпануватиме вокалістам і супроводжуватиме співи хорів, взагалі — хто налагоджуватиме нормальну роботу клубів, коли з 54 керівників сільських закладів культури в Народицькому районі лише 9 мають середню спеціальну освіту! А з-поміж 1458 художніх керівників та завідуючих клубами Житомирщини усього 13 мають вищу, 21 — незакінчену вищу і 236 середню спеціальну освіту! Судячи з фактів, це питання — питання роботи з кадрами — чомусь дуже мало хвилює начальника обласного управління культури Ю. М. Пилипчука. Та, мабуть, і керівники колгоспів, які повинні дбайливіше ставитися до випускників культосвітніх та музичних училищ — піклуватися про їхній добробут, забезпечувати житлом. Бо справді, у вік транзисторів і кольорового телебачення, коли чи не в кожному селі є сучасний будинок культури, орієнтуватися на нотню-безграмотного гармоніста з його репертуаром часів лікнепу — несусвітний анахронізм.

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Житомирська область.

НЕ ВПОРАЛАСЯ

Мати: — Доню, поспала курчатом пшоно? А горобців відігнала?
Доня: — Хіба, мамо, їх наженешся, це яки тільки наші, а то й сусідські.

ДОХІДЛИВІШЕ

Каже з печі батько синові-шнolare:
— Сходи, Ваню, подивись, звідки вітер дме.
Заходить син у хату:
— З південного сходу, тату!
— Сходи ти, Марієчко.
Вернулася дочка та й каже:
— Тату! Від баби Пономаренчихи!
— От, розумничка, оце й понятно, а той дурень каже — з південного сходу!

Повідомив А. ТАРОВИК з сел. Березанка Миколаївської області.

Народні ВІСМІШКИ

ВАЖКО ЗНАЙТИ

Недалеко від берега бовтається у воді якийсь чоловік.
— Що ти шукаєш? — питає перехожий.
— Та вершу учора поставив і ніяк не могу знайти.
— А признану янусь пам'ятаєш?
— Та пам'ятаю: на березі паслася лиса нобила — я якраз проти неї й поставив вершу.
Повідомив М. ЧИЖ із с. Дністрове Тернопільської області.

НЕ БРЕШИ

Зустрілися за чорною двоє сусідів. Один і каже:
— Ти знаєш, Іване, коли я учора їхав другим номером трамвая по вулиці Зелений, то навпроти мене сидів письменник Лев Толстой.
Сусід подумав і сказав:
— Знаєш що? Не бреші! Другий номер по вулиці Зелений не ходить!

Повідомив В. ГАМУЛЕЦЬ із м. Львова.

ЯКБИ...

— Якби мені твій розум... — говорить дружина чоловікові.
— То що б тоді було? — здивовано запитує чоловік.
— І я б тебе дурнем називала!

ТЕПЕР НЕ ТЕ...

— Ет, що вони тепер там бачать? От мій Тимофій, так він бачив, як справдешній генерал та справдешній генеральшук бив! Ото було диво, а тепер...
Повідомив О. ПАВЛЕНКО із м. Ірпеня Київської області.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

ОДИН
ІЗ ТИСЯЧІ
ШАНСІВ

— Стій! Стреляйму!

— Ой, лишенько! Здається, він богу душу віддав!

— Усе пропало!

— Е, ні, одна пляшка вціліла.

В одному з паризьких виставочних салонів картини розміщені не на стінах, а на стелі. І відвідувачі розглядають їх, лежачи на диванах. Якщо хтось засне, його разом із диваном ти хесенько вносять у розташовану поруч спальню. Організатори виставки запевняють, що коли картини розглядають лежачи, розуміння мистецтва підвищується.

* * *

Англійський актор Кен Додд поставив новий світовий рекорд: зі сцени театру Ройял-Корт у Ліверпулі він, не сходячи з місця, розказав дві тисячі анекдотів. Це тривало рівно три години.

* * *

Оголошення в одній лос-анжелеській газеті: «Злодієві, який украв мій телевизор, я хочу висловити щиро подяку. Лише тепер я зрозумів, скільки вільного часу може мати людина».

* * *

Джордж Вудворд, 34-річний житель Нью-Йорка, має досить незвичайну роботу. За певну плату від власника одного салону краси він вештається весь час біля салону, і коли звідти виходить якась клієнтка, кидає на неї захоплений погляд і говорить тремтячим голосом: «Справжня зірка екрана!»

* * *

Американська дівчина Брокк Бріттен була удостоєна почесного звання доктора філософії. Під час урочистої церемонії в університеті Вісконсін, приймаючи з рук ректора диплом, міс Бріттен за традицією виголосила невелику промову, котра, як писали газети, шокувала багатьох присутніх. Молодий доктор філософії говорила про «Перспективи і майбутнє в США» і про те, що одержати роботу за фахом їй навряд чи вдасться. Тому їй доведеться, певно, виступати в якому-небудь нічному ресторані із стриптизом.

* * *

Журнал «Еуропео» (видається в Мілані) пише, що на багатьох італійських музеях слід би було повісити при вході такі написи: «Зачинено, бо все, що мало будь-яку вартість, украдено».

* * *

Американська офіційна статистика свідчить: у Сполучених Штатах щороку близько 2500 чоловік, переважно п'яних, умирають за столом. Причина та, що вони ковтають великі шматки біфштексів або цілі яйця, сосиски. А ті наїдки потрапляють у дихальне горло і душать їх.

Точна модель

Бесіда з президентом Південної Кореї Пак Чжон Хі

КОРЕСПОНДЕНТ. Драстуйте, пане президент... Але дозвольте: я не бачу тут ніякого pana президента! Пане офіцер, у чім справа? Де пан президент?

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Пан президент тут і слухає вас.

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Так, я слухаю вас.

КОРЕСПОНДЕНТ. Вибачте, а що ви робите під столом, пане президент?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Пан президент знаходиться не під столом, а у столі, точніше — в одному з його нижніх броньованих (і до того ж герметично зачинених) відділень. У якому саме, вас не повинно цікавити, оскільки це державна таємниця. Чути ж pana президента добре, бо відділення радіофіковане.

КОРЕСПОНДЕНТ. Звичайно, панові президенту видніше, звідки йому керувати. Однак мені здається, що резиденція pana президента і так надто посилено охороняється. Наприклад, мене, перш ніж пустити сюди, перевіряли як мінімум сто двадцять військових.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. В особі pana президента ми охороняємо від червоної загрози нашу велику демократію. І якщо знадобиться, вас перевірятимуть не сто двадцять, а тисяча двісті відданих панові президенту воїнів. Це все перше. Тепер друге. Для бесіди з паном президентом вам було відпущено п'ять хвилин. Одна з них уже минула.

КОРЕСПОНДЕНТ. У такому разі не будемо гаяти часу. Пане президент, у певних колах капіталістичних країн, зокрема, США, Південну Корею називають не інакше, як «модель вільного світу». Ви теж у своїх заявах не раз підкреслювали, що добилися у своїй країні повної демократії. Хотілось би дізнатися: що ви розумієте під цим терміном?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Справжня демократія...

КОРЕСПОНДЕНТ. Я б волів, щоб пан президент сам відповів на запитання.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Якщо ви й надалі висловлюватимете невдоволення нашими порядками, то, відповідно до закону про антидержавну діяльність, будете заарештовані й розстріляні. Отже, я продовжую. Справжня демократія передбачає повну свободу дій для кожного. Усі роблять, що вони хочуть.

КОРЕСПОНДЕНТ. Давайте говорити предметно. Трудящі Південної Кореї давно хочуть жити краще. Яка думка pana президента: що їм для цього треба робити?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Хай роблять, як я вже підкреслив, усе, що хочуть. Нехай пишуть петиції, оголошують страйки. Будь ласка. Усе — в руках трудящих.

КОРЕСПОНДЕНТ. А як діє в таких випадках пан президент?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. А пан президент діє так, як він хоче. У цьому й полягає високий смисл нашої демократії. Отож бажання pana президента в момент, коли робітники, приміром, вимагали підвищення заробітної плати, полягало в тому, щоб підвищити податки. І він їх підвищив загалом у дванадцять разів. Або ще. Різні опозиціонери час від часу влаштовують демонстрації, під час яких виявляється, що вони хочуть так званих соціальних і політичних змін. Хочуть — то й хочуть. Це їхня справа. Пан же президент хоче бачити згаданих опозиціонерів або в гробу, або на каторзі. От щойно, виконуючи бажання pana президента, ми відправили на той світ і на каторгу десь тисячу таких діячів. Скажіть, до речі: хіба ж для них унаслідок цього не настали і соціальні, і політичні зміни?! Причём майже на увазі, що даний факт — лише один із багатьох тисяч. Саме таким чином ми свято бережемо свої демократичні завоювання.

КОРЕСПОНДЕНТ. А яке відношення мають до цих завоювань тортури, котрим піддають заарештованих ваші поліція і контррозвідка?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Яке відношення? Найбезпосередніше. Хлопці — я говорю про наших доблесних поліцейських — через специфіку своєї роботи перебувають у постійному напруженні. В таких випадках організм вимагає певної розрядки. І якщо поліцейські підвісять сотню-другу червоних над вогнем чи посадять на розпечену плиту, хіба це тортури! Це просто розрядка, на котру вони, згідно з демократичними нормами нашого життя, мають усі права.

КОРЕСПОНДЕНТ. У Південній Кореї розміщено п'ятдесят тисяч американських солдатів. Як пан президент розцінює цей факт?

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Пан президент дуже високо оцінює цей факт. Оскільки Сполучені Штати — найдемократичніша у світі країна, то перебування її представників на нашій території ще більше демократизує суспільне життя як у столиці — в Сеулі, так і по всій Південній Кореї.

КОРЕСПОНДЕНТ. Останнє запитання. Чи постійно пан президент сидить у своєму броньованому столі?

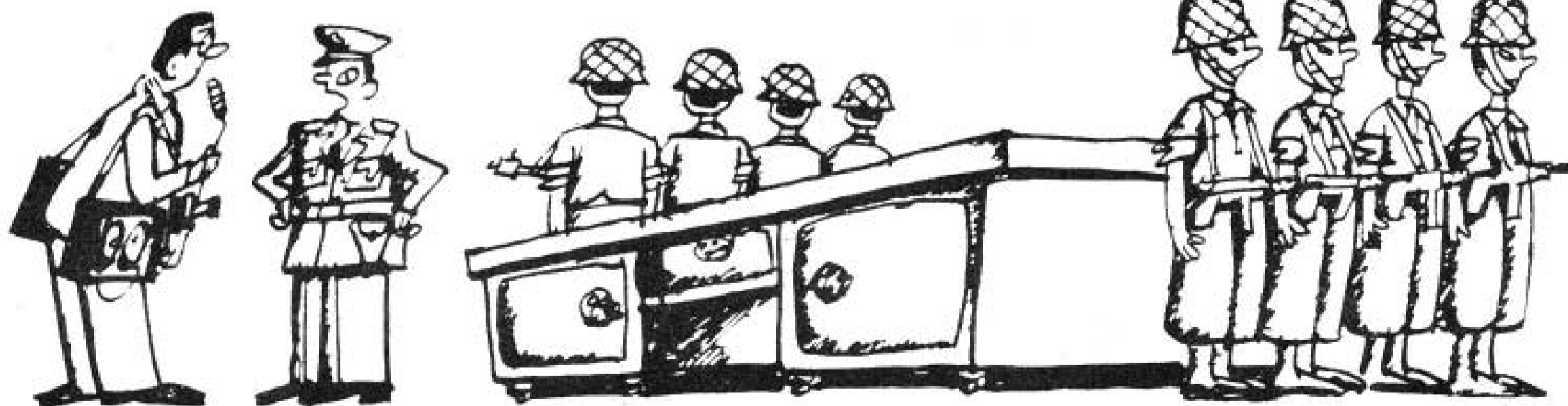
ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. Полковнику, поясніть йому.

ОФІЦЕР ОХОРОНИ. Як я вже говорив, в особі pana президента ми охороняємо нашу велику демократію. Тому, щоб гарантувати панові президенту повну безпеку від червоних, ми порадили йому бути в столі протягом усього робочого часу, аж поки резиденція не покине останній відвідувач.

КОРЕСПОНДЕНТ. Як же в такому разі пан президент...

ГОЛОС З-ПІД СТОЛУ. А в мене тут свій унітаз!

В. ЧЕПІГА.

ІНТУЇЦІЯ

ГУМОРЕСКА

— Так, хлопче, так, — приказував дядько Федір, здуваючи піну з шостого кухля пива. — Багато ти знаєш! І що на небі робиться, і що на землі. І чому у свині хвіст бубликом, теж, певно, знаєш. Тільки скажи, що все воно в тебе з чужих слів, не досвідом нажите.

От розказав ти мені про інтуїцію, про те, як підсвідомість допомагає вченим вирішувати найскладніші проблеми. Можливо. Та мені хотілось би розказати про буденніший випадок, в якому ота сама інтуїція теж відіграла не останню роль.

Було це з моєю дружиною, а твоєю тіткою. Того дня вона не працювала — мала відгул після чергування. Порається, значить, вона на кухні, прибирає у кімнатах. А на душі, каже, якийсь неспокій, отак наче забула зробити щось важливе. Дядько Федір надпив сьомий кухоль.

— Отже, — вів далі, — хтось дзвонить. Вона відчиняє двері і бачить молодого чоловіка твого віку.

— Слюсаря треба? — питає він.

— Треба, — відповідає вона.

Жінка повела його на кухню ремонтувати кран. Упорався він із краном, як то кажуть, швидко і якісно. А Галину чомусь таке хвилювання охопило — місця собі не знаходить. Майстер уважним виявився. Питає, чи не течуть батареї. По всіх кімнатах пройшовся. Щось підкручує, підбиває. А твоя тітка сама не своя ходить. Нарешті не витримала і зателефонувала до міліції. Так, каже, і так. Прийшов до нас слюсар. Русявий такий. Не подобається він мені чомусь. А там сміються: «А вам що, русяві взагалі не подобаються?» Пожартували так, але, спасибі їм, приїхали швидко. Взяли того «слюсаря». Рецидивістом виявився. Грабіжником. Під виглядом слюсаря ходив по квартирах, придивлявся, що де лежить, а потім, коли хазя-

їв не було вдома, з'явився для тіснішого знайомства з чужою власністю.

— Галю! — питаю я жінку. — Ну скажи, як тобі вдалось здогадатись, що то був грабіжник? Розтлумач ти мені!

Галя мені й каже:

— Спочатку, Федю, я й сама не могла зрозуміти, як це в мене вийшло. Тільки потім зрозуміла. По-перше, цей слюсар був зовсім тверезим. А, по-друге, де це ти бачив, щоб слюсар приходив у той самий день, коли його викликають?

Дядько трохи помовчав.

— Мене зацікавила одна деталь. Ти, напевне, теж звернув на це увагу. Звідки він дізнався, що в той день ми викликали слюсаря? Про це його запитали й на суді. І знаєш, що він відповів? «Інтуїція!»

— Так саме життя підтверджує важливість інтуїції! А ти з цим питанням стикався лише теоретично! — завершив свою розповідь дядько Федір. — Це тобі зрозуміло, Володько? Я ствердно булькнув.

Дядько Федір потягнувся за восьмим кухлем.

І тут мені почулось, наче хтось тихенько зве мене. Я уважно прислухався. Голос долинав звідкись із середини. Сумнівів бути не могло: це говорив мій внутрішній голос — інтуїція.

— Бери шапку і тікай! — шептала інтуїція. — Чого ти зволікаєш? Чи ж не знаєш, що дядько може випити п'ятнадцять кухлів, а грошей у нього завжди вистачає тільки на сім?! Знову доведеться за нього платити! Тікай швидше!

Я схопив шапку і вибіг на вулицю. Дядько Федір провів мене здивованим поглядом.

Дядько говорив правду: інтуїція справді корисна не тільки в науці, а й у справах буденних.

Володимир ЗАЄЦЬ.

м. Чорнобиль
Київської області.

Мал. П. КОГАНА

— Які у вас рідкісні книжки!

— Я за ними всі бібліотеки міста обнишпорив.

СНІЖИНКИ

⊙ На новорічному вечорі кожний чоловік почував себе Дідом Морозом, а кожна жінка — Снігуронькою: в клубі не працювало опалення.

⊙ Роки летять і тоді, коли стоїш на місці.

⊙ «Дорогу молодим!» — кричала Баба-яга, одягнувшись Снігуронькою.

⊙ За відмінний виступ на новорічному вечорі Снігуроньку преміювали путівкою на південь.

⊙ Зрубавши у лісі ялинку, заробив на горіхи.

⊙ Полеж діяльності аматорів безплатних ялинок був темний ліс.

Олег СЕІН.

ХРОНІКА НОВИН

ШЕСТИРІЧНИЙ ХУДОЖНИК

«З Новим роком!» — написав чорною фарбою на стіні кімнати шестирічний Володя.

ВЕЛИКІ ХИТРОЦІ

Якщо, починаючи з 1 січня, щоденно кидати в копилку по 10 крб., 31 грудня на новорічний бал можна поїхати на власному «Запорозжі».

ОГОЛОШЕННЯ

Універмаг № 37 доводить до відома покупців, що місячник культурного обслуговування закінчується 31 грудня.

ДЛЯ ВАС, НЕТЕРПЛЯЧІ

Лужанська фабрика почала виробництво святкових годинників, які показують початок Нового року на 2 години раніше.

ЦІКАВА ТРАДИЦІЯ

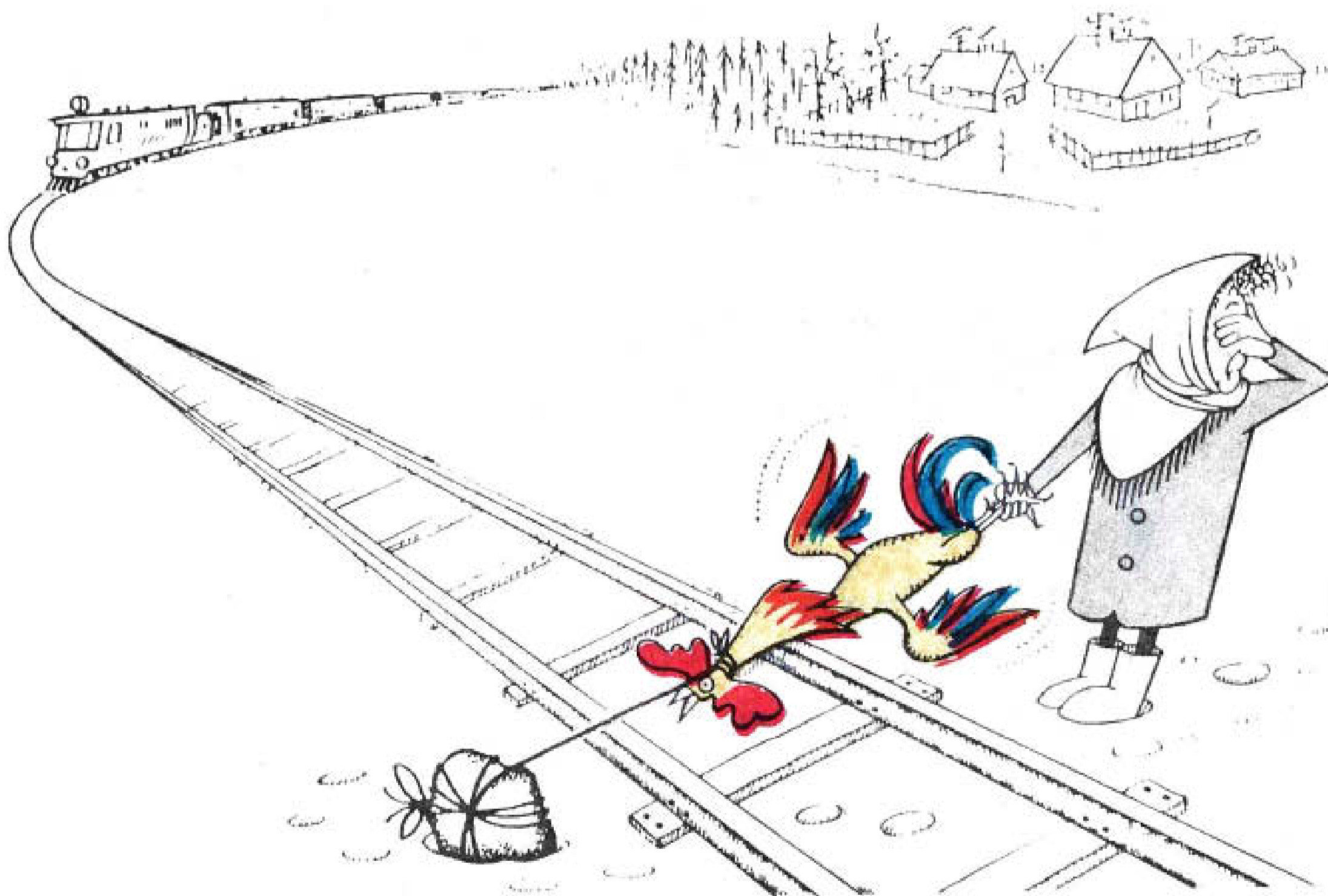
склалася у футбольній команді «Метеор». Кожного року у команду приходить новий тренер.

НОТАТКИ СИНОПТИКА

Новорічна ніч така місячна, зоряна, ясна, а в голові — туман...

Хронікер С. ОЛЕЖКО.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

Без слів.

ГІПОПОТАМІЯ

— Моргайло, чому ти вчора не був у школі? — Ольга Федорівна підвела голову від класного журналу і уважно подивилася на Васю.

— Я захворів, Ольго Федорівно, — швидко заторохтів Вася, кліпаючи білявими віями. — Чесне слово! зуб болів. Як почав крутити, як почав...

— Добре, — Ольга Федорівна кивнула головою.

— Крутить і крутить... — не слухаючи, торохтів Вася. — Всю щоку нагнало... — Для більшого враження Вася навіть кулак притулив до щоки. — Ось так... Лікар сказав, що в мене була дуже серйозна хвороба. Гі...

Вася мигцем зиркнув на свою долоню й похолов. Вранці, йдучи до школи, він завбачливо вивів на долоні хімічним олівцем назву, почуту від сусідки (та скаржилась Васиній мамі на свою хворобу і при цьому хапалася за щоку, додаючи: «Ох, ці зуби...»). Але, як на біду, літери розпливлися...

— Гіп... гіп... гіп... — гикав Вася.

— Гіпопотамія!
— А може, бегемотопотамія? — почувся насмішкуватий вигук гостроязикової Олі Бондар з четвертої парти.

Клас так і вибухнув реготом.

— Можливо, гіпотонія? — перепитала вчителька і теж посміхнулася. — Це хвороба дорослих, а не дітей. І, до речі, зуби тут ні при чому. При гіпотонії падає кров'яний тиск.

— Ага, точно, я вчора впав! — бурмотів Вася, зовсім збитий з пантелику. — Перечепився і я-як гепнувся! І зразу ж почалася оця сама гіп... гіп...

— Тихо, діти, — вгамувала клас вчителька. — А ти, Моргайло, сідай. І вдруге уважніше вибирай хворобу для своїх зубів.

Моргайло сів і полегшено зітхнув: пронесло.

Закінчивши перевірку, вчителька сказала:

— Почнемо урок. Сьогодні у нас контрольна робота з математики.

Вася не зчувся, як у нього вихопилось:

— Як контрольна? А хіба її вчора не було?

— Не було, — підтвердила Ольга Федорівна під загальний сміх. — Перенесли на сьогодні, чекаючи, доки ти видужаєш від своєї, як її... гіпопотамії.

Вася Моргайло скис... Ех! І що було б сьогодні захворіти... А тепер і контрольну доведеться писати, ще й прізвисько собі заробив: «Гіпопотамія»... Отак не пощастило!

Валентин ЧЕМЕРИС.

НУ Й ХИТРІ Ж...

Гриць прийшов сьогодні знову в магазин до дяді — І рукою дволудову Гирю ніжно гладить. Каже дядя малюку, Сміючись при тому: — Ех, тобі оце б таку! Що ж, бери додому... Гриць смикнув разів зо три з усієї сили:

— Бач, говорите «Бери», А сами прибили!

Василь ШАРОЙКО.

ЩО, ЯК ЗНОВУ!..

— Чом, Андрієчку, надувся?
— Не на тую ногу взувся.
— Перевзуйся!
— Е-е, боюсь...

Що, як знову помилюсь?

Марія ПОНОМАРЕНКО.

СКОРОМОВКА

За селом
Пустир
Пустує,
Там пустун-
Пастух
Пустує.
Пустун-
Пастух
Пустував,
Щоб пустир
Не пустував.

Ярослав
БЕНЗА.

БОГДИХАН ІДЕ НА ПЕНСІЮ

(З циклу «Антиісторичні оповідання»)

Коли богдыханові сповнилося 80 років, він вирішив піти на пенсію. Скликав раду хитрих мандаринів.

— Мої вірні хитрі мандарини! — сказав богдыхан. — Плачте! Я вирішив піти на пенсію.

Мандарини гірко заплакали. То був високопатріотичний плач, і тому ніхто не наважувався припинити його першим.

Минуло півгодини. Нарешті богдыхан подивився на годинник, ще уважніше — на обличчя кожного з членів ради (в цей момент ридання досягли апогею) і тоді наказав:

— Ну досить. Утрить соплі. Хочу знати, чи схвалюєте ви моє рішення?

— О великий Візнику історії! — вигукнув у захваті наймолодший з мандаринів. — Будь-яке ваше рішення — геніальне, а кожне наступне геніальніше від попереднього! Народ вас благословлятиме...

— Дивіться на цю отруйну змію, яку я необачно пригрів на своїх грудях! — гнівно тицьнув пальцем богдыхан на мандарина. — Усі дивіться, як він радіє, що вже не побачить мене на троні! Покликати сюди Князя мук і зойків!

Коли кат накинув шовковий зашморг на мандаринову шию і потяг його із залу, богдыхан сказав:

— Забудьте цей неприємний інцидент. У нас попереду важлива робота: маємо обрати мого наступника. Які є пропозиції?

Мандарини ридма ридали і не відповідали. Богдыхан спохмурнів.

— Ніхто не піде звідси, поки я не знатиму, хто мій наступник. Ну?! — Я — черв під п'ятою вашої мудрості, о Драконе справедливості, — нарешті заколінкував один мандарин.

— Але ми, мабуть, не помилились, якщо оберемо вашим наступником того, хто своєю мудрістю перевершує всіх тут присутніх.

Грізним і прекрасним у своєму справедливому гніві був богдыхан:

— Цей вилупок гієни насмілюєся прилюдно твердити, що не я наймудріший з присутніх на раді! Очевидно, він себе вважає за наймудрішого. Але я зараз доведу, як глибоко він помиляється. Покликати сюди Князя мук і зойків!

— Які ще є пропозиції?

— Ваша всемудрість! — заколінкував інший мандарин. — Даруйте мені мою нерозумність, але хай вашим наступником буде найдурніший із нас — рабів ваших...

— А чи не здається тобі, шельмо, що саме ти — найдурніший?

— Як на те воля ваша, о Тигре доброти!

— Ну й хитрун! — зловтішно розсміявся богдыхан. — Такий хитрун, що перехитрував сам себе. Він хоче переконати раду, що моє царювання залишить слід в історії тільки на тлі правління такого дурня, як він сам. Це — образа величності! Покликати сюди Князя мук і зойків!

— А що ти порадиш, мій вірний Пес перемог? — звернувся богдыхан до начальника війська.

— О Слоно державності! — відповів сивий фельдмаршал. — Я насмілюся наперед погодитися з вашою невисловленою, але глибоко принциповою думкою, що своїм наступником ви маєте призначити не наймудрішого і не найдурнішого, не найхитрішого і не найпростішого, не найстарішого і не наймолодшого, а найвідданішого вам мандарина.

Богдыхан задоволено посміхнувся.

— Мій вірний Пес перемог і Барабан походів справді вмів читати мої думки. І якщо рада хитрих мандаринів затвердить його моїм наступником, то я не заперечуватиму. Хто за? Хто проти? Утримався? Одноголосно. Отож, рада закінчилася. Всі вільні.

— Але, ваша ідеальність... — подав раптом голос обраний наступник.

— Що таке?..

— Ви забули наказати мені, коли приступити до виконання своїх обов'язків...

— Яких обов'язків?

— Вашого наступника...

— Ви чули, панове, що сказав цей шолудивий пес зради? Йому вже не терпиться посісти моє місце. Він тепер не заспокоїться, поки не скине мене з трону! Князя мук і зойків сюди!

Коли кат потяг мерзенного зрадника із залу, богдыхан витер хусткою піт з обличчя й сказав:

— Дуже перепрошую високоповажних членів ради, що їх затримую, проте доведеться відновити наше засідання. У зв'язку з новими політичними обставинами пропоную таке: Перше. Обраного наступника вважати не обраним. Друге. Замість не обраного наступника обрати іншого. Третє. Моїм єдином законним наступником обрати мене самого. Хто за? Хто проти? Утримався? Одноголосно. Спасибі за довір'я.

Юрій ІВАКІН.

Голова правління Волинської облспоживспілки тов. Сарновський І. І. повідомив редакцію, що, дивлячись «Перчанський телевізор» (№ 19 журналу за 1974 рік), він особливу увагу звернув на кадр, де показано промтоварний магазин у селі Смідині Старовижівського району. Цей магазин у телеоб'єкті потрапив тому, що багато місяців стояв наглухо зачинений від покупців і навіть від продавців: у ньому було виявлено чималу недостачу.

Передачу «Перчанського телевізора» обговорювали на засіданні правління Старовижівської райспоживспілки. За незадовільну організацію торгівлі голову Смідинського споживчого товариства Мелешука В. Г. з роботи знято.

Дали
перцю!

Лауреати Перця 1974 року

Як уже давно повелось, Перець зустрів Новий рік у дружньому гурті членів журі традиційного творчого конкурсу. Зустріч пройшла у винятково сердечній обстановці, тим паче, що заодно журі визначило і лауреатів Перця 1974 року. Отож свято було, можна сказати, подвійним. Переможцями конкурсу стали:

Григорій БЕЗБОРОДЬКО — премійований за фейлетони «Коли прокидаються мертві» (№ 2), «Мокра справа» (№ 3), «Піють півні» (№ 7), «Чим пахнуть тюльпани?» (№ 12) та інші, опубліковані протягом року;

Самуїл ВАЙСБОРД — за теми до малюнків «Південноафриканський гібрид» (№ 15), «Зачитався...» (№ 19), «Спорт у капіталістичному світі» (№ 19);

Анатолій ВАСИЛЕНКО — за серію малюнків до «Перченяти»;

Платон ВОРОНЬКО — за вірші для дітей: «Ложка і штанці» (№ 10), «Карапуз у картузі» (№ 11), «Хатній сіяч» (№ 13), «Славний рибалка» (№ 14), «Причина» (№ 15), «Цар-звір» (№ 16), опубліковані у добірці «Перчення»;

Іван ГАЙДАЙ — за гумореску «Номеклатурний вареник» (№ 17);

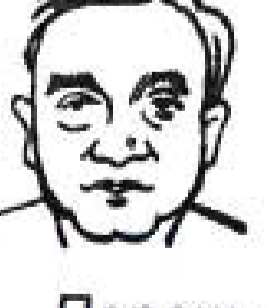
Іван ГАЛИЦІН — за фейлетони «Щука знає науку» (№ 4), «Сьоме колесо» (№ 7) та інші, опубліковані протягом року;

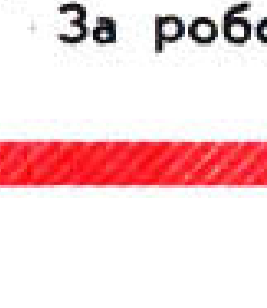
Сергій ГЕРАСИМЧУК — за малюнок «Військово-промисловий комплекс» (№ 11) та за серію карикатур «Житіє святих і нечестивих»;

Володимир ГЛИВЕНКО — за малюнки «Зачитався...» (№ 19) та «Супер-Пацюк двадцятого сторіччя» (№ 21);

Володимир ГОНЧАРОВ — за малюнки «Мене ви взяли...» (№ 6), «Нарешті почув...» (№ 17) та «У нас у цеху...» (№ 18);

Анатолій КОСМАТЕНКО — за байки «Чаплініада» (№ 13), «Божа помилка» (№ 18), «Віддяка» (№ 21);

Володимир МОХОВ — за теми до малюнків «Святі.. Святі.. Святі..» (№ 17) і «Супер-Пацюк двадцятого сторіччя» (№ 21);

Іван НАУМЕНКО — за фейлетони «Автосервіс на буксирі» (№ 3), «Щілина в авторитеті» (№ 6), «Святе діло — такса» (№ 7), «Де собаку зарито?» (№ 19);

Емілія САТАЛКІНА — за літературні пародії, опубліковані у №№ 2, 9, 11, 12 і 16;

Віктор САФОНОВ — за теми до малюнків «Домашній урок завкомунгоспові» (№ 1), «У мене записка від Лева...» (№ 10), «Лікарю, прошу вас, слово «симулянт» напишіть по-латинському» (№ 15) та інші.

Костянтин СЕРГІЄНКО — за байки «Ворона і лисиця» та «Хитрий муля» (№ 14);

Петро СИВОЛАП — за вірші «Безпардонне і закордонне» (№ 5), «Каса для лоботряса» (№ 16), «Дволикий Онукій» (№ 22);

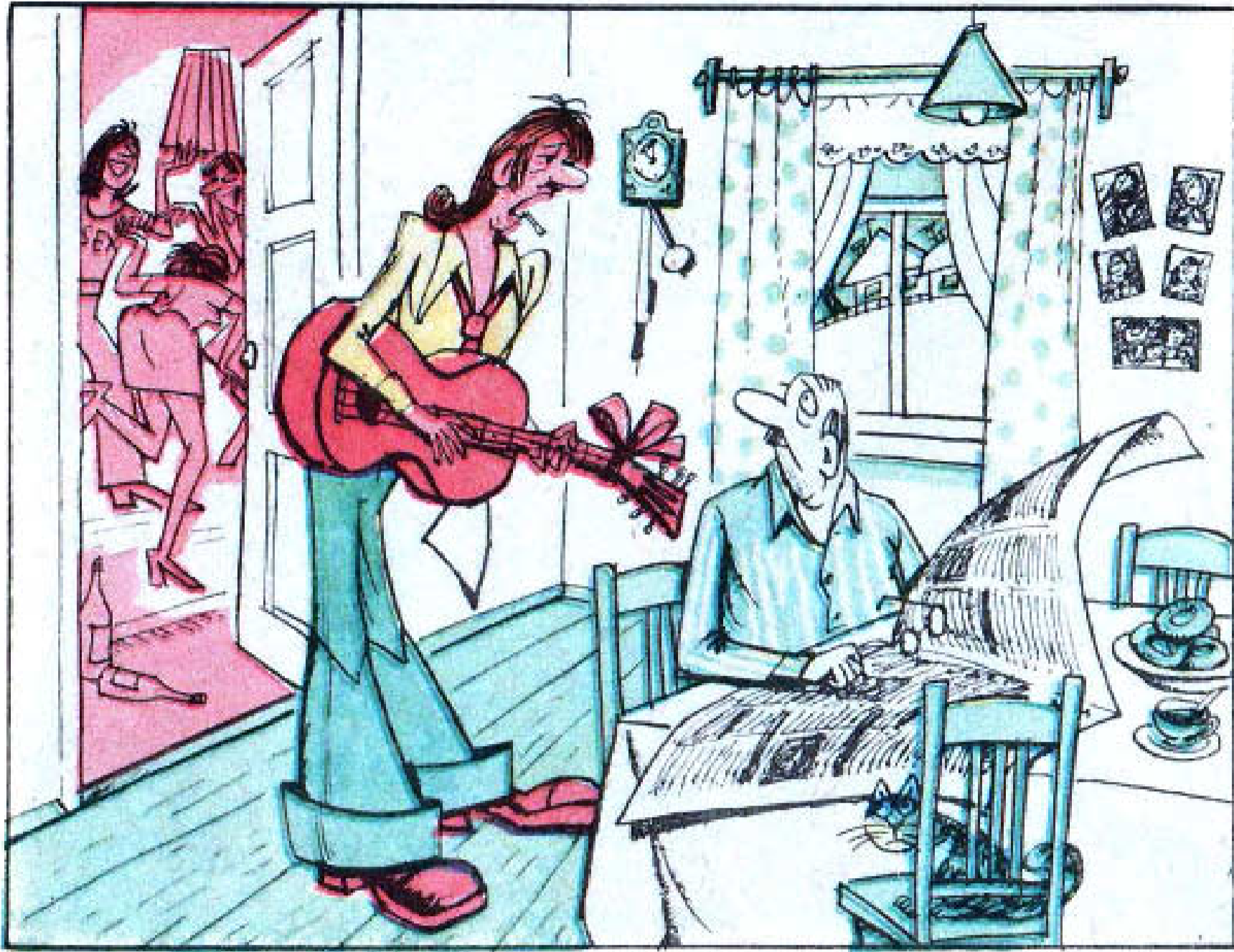

Олександр ЧИКАРЬКОВ — за велику серію тем до карикатур, опублікованих протягом року.

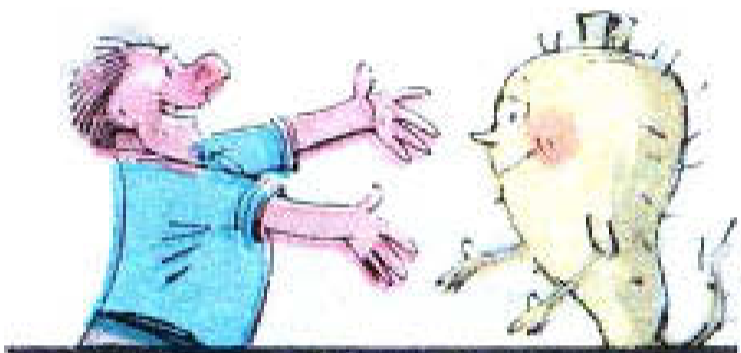
Перець шле своїм новим лауреатам палкі привітання й повідомляє, що, крім грошової премії, усі вони отримають ще й спеціальні грамоти і значки. Отож сатирикам і гумористам є за що поборотися і в творчому конкурсі 1975 року, який розпочався 1 січня.

За роботу, друзі!

«Перець» видав вісімдесят другу серію карикатур
«На допомогу стінгазетам».
Подаємо з неї кілька малюнків.

— Папашо, чи вам не соромно: всі звуть мене Геральдом, лише ви — Грицьком!

Зустріч із самогонником...

... бурякові вилізла баком.

— Ти признайся мені: зірки в тебе ці чари!

— Як ти їздиш, йолопе!

Без слів.

МЕХАНІЗАЦІЯ
НА ТВАРИНИЦЬКИХ
ФЕРМАХ
У ЗАНЕДБАЙЛІВЦІ

Автопоїлка.

Друже Перче!

От кажуть, що механізація полегшує працю, прискорює та здешевлює виробничі процеси й таке інше... Усе це, Перче, — байки! Працівники нашого Снятинського райоб'єднання «Сільгосптехніна» в цьому давно вже переконалися.

Прислали їм два роки тому потужний козловий кран для механізації вантажних робіт на станції Заболотів. З цієї станції не тільки наше, а й сусідні Косівське та Верховинське райоб'єднання різні вантажі одержують... Ну, спочатку, звісно, всі дуже зраділи — і залізничники, і працівники «Сільгосптехніна». А потім роздивилися — пхе! Нічого та механізація не варта. Як простоювали на станції вагони із вантажами, так і простоюють, як платила «Сільгосптехніна» залізниці за це штрафи, так і тепер платять! Ні тобі полегшення, ні прискорення, ні здешевлення. Носять робітники, як і колись носили, вантажі на своїх плечах — носять і скептично поглядають на те, здалеку привезене, диво... А диво лежить собі тихо біля залізничних складів і перетворюється потроху на купу іржавого брухту.

— От якби прислали нам такий кран, щоб сам себе змонтував, — зітхають неруочий райоб'єднанням В. М. Дутчак та його заступ-

ник І. М. Ліщук, — оце було б діло! А так користі з того козлового — як із козла молока... Бо сам монтуватись не хоче, а обласне об'єднання «Сільгосптехніна» коштів на його монтаж нам ось уже другий рік не дає.

З. САВ'ЮК,
журналіст.
Івано-Франківська область.

Чи знаєш ти, де живуть найзагартованіші люди? У селі Кашперівці на Вінниччині. Не боїться ми ні снігу, ні дощу. І привчили нас до цього автошляховики. Кілька років уже не будують автопавільйону на зупинці. Спершу ми скаржилися в різні інстанції і отримували від тих інстанцій оптимістичні відповіді. Зокрема, начальник Житомирського облуправління будівництва та експлуатації автомобільних шляхів Мухін І. Є. (наша ділянка шляху підпорядковується житомирському управлінню) офіційно пообіцяв, що павільйон побудують у третьому кварталі 1974 р. Та минув уже й четвертий квартал, а павільйону так і нема.

Але ми не дуже й жалкуємо за ним: звикли і, як уже говорилося, загартувалися. Тож, будь ласка, Перче, передай т. Мухіну, що кашперівцям павільйон непотрібний. Може, є такі зупинки, де ще пасажирів не загартувалися, боять-

ся снігу та дощу — хай він там побудує павільйон. Той, що нам обіцяв.

М. МИКОЛАЙЧУК,
завідуючий клубом
с. Кашперівки.

Козятинський район
Вінницької області.

МИСТЕЦТВО ВИМАГАЄ БАЇ

Тихесенько хлюпотів душ. Намилені чоловіки принишкли на мокрій лаві й тишилися ніжною мелодією «Місячної сонати». Нараз музика стихла.

— Молодці,— розчулено схлипнув хтось і змахнув з очей мильну піну.

«Місячну сонату» змінила інша мелодія, що теж брала за душу.

— Не інакше, як Бах, — висловив той же хтось припущення.

— Який там Бах! Теж мені знавець — Бетховена розпізнати не може.

— Тс-с! — зашипіли на них відусюди. — Та закрутіть кран, щоб не заважав.

Один із чоловіків навшпиньки пройшов у куток, де лежала одіж, дістав з кишені штанів годинник і зойкнув:

— Ой лишенько! Уже три години банюся.

— Та й мене жінка просила, щоб недовго... — озвався другий.

Кілька кулаків загупало в стіну.

— Ей, музики! Ушкварте щось веселіше.

На другій половині бані настала пауза, а потім пролунало кілька перших життєрадісних акордів. Під веселу мелодію присутні почали інтенсивно милити шії...

* * *

Передбачаємо, що заінтригований читач може поцікавитися:

— Де це все відбувалося — у бані чи в концертному залі?

Правильною буде і перша, і друга відповіді. Дивний гібрид комунального і культурно-освітнього закладів створено зусиллям голови Воронівської сільради Городищенського району на Черкащині В. Ю. Загороднього, котрий умудрився розмістити в бані музичну студію.

М. ПРУДНИК.

МОДА В ПЕРСПЕКТИВІ

Зітреться скоро, прямо скажем,
Межа між вулицею й пляжем.

ПРАВИЛА ХОРОШОГО ТОНУ

Поете! Пишучи сатиру,
Не регочи на всю квартиру.

АКСІОМА

Якщо студент лиш думає про твіст,
То буде не один у нього «хвіст».

Микола СЛЮЗКО.

м. Миколаїв.

★ «Шніцель у офсайді» — так називався фейлетон, опублікований у № 11 журналу за 1974 рік, в якому йшлося про серйозні недоліки в організації громадського харчування у місті Чернігові і зокрема на камвольно-суконному комбінаті.

Заступник голови винонному Чернігівської облради тов. Сенько Б. І. повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на засіданні винонному облради і факти, наведені в ньому, визнані справедливими.

Керуючого трестом громадського харчування Решетька, завідуючого куццем ідалень Ревенка та заступника директора камвольно-суконного комбінату з побутових пи-

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

тань Сиклокіну суворо попереджено і зобов'язано вжити невідкладних заходів до усунення недоліків.

Фейлетон, крім того, обговорювався на засіданні парткому і в колективі працівників громадського харчування комбінату.

★ У тому ж номері журналу було вміщено замітку «Знахідка в гаю». У замітці писалося про те, як ще у 1971 році Чернігівська обласна рада по туризму завезла збірні будиночки для будівництва

біля міста Новгород-Сіверського турбази. Частина будиночків і досі лежить просто неба, псується.

Як повідомив голова Чернігівського обласного комітету народного контролю тов. Шиннаренко Н. І., перевіркою встановлено, що 19 будиночків вартістю — 126 тисяч крб. лежать на відкритому майданчику, і частина їх уже зіпсувалась. Тим часом на утримання штату (4 охоронці, комірники, працівники технагляду) з травня 1971 року витрачено 13,7 тисячі крб.

Матеріали перевірки передано обласній прокуратурі для притягнення винних осіб з обласної ради по туризму до відповідальності.

У нас у гостях польський сатиричний журнал «КАРУЗЕЛЯ» (Лодзь)

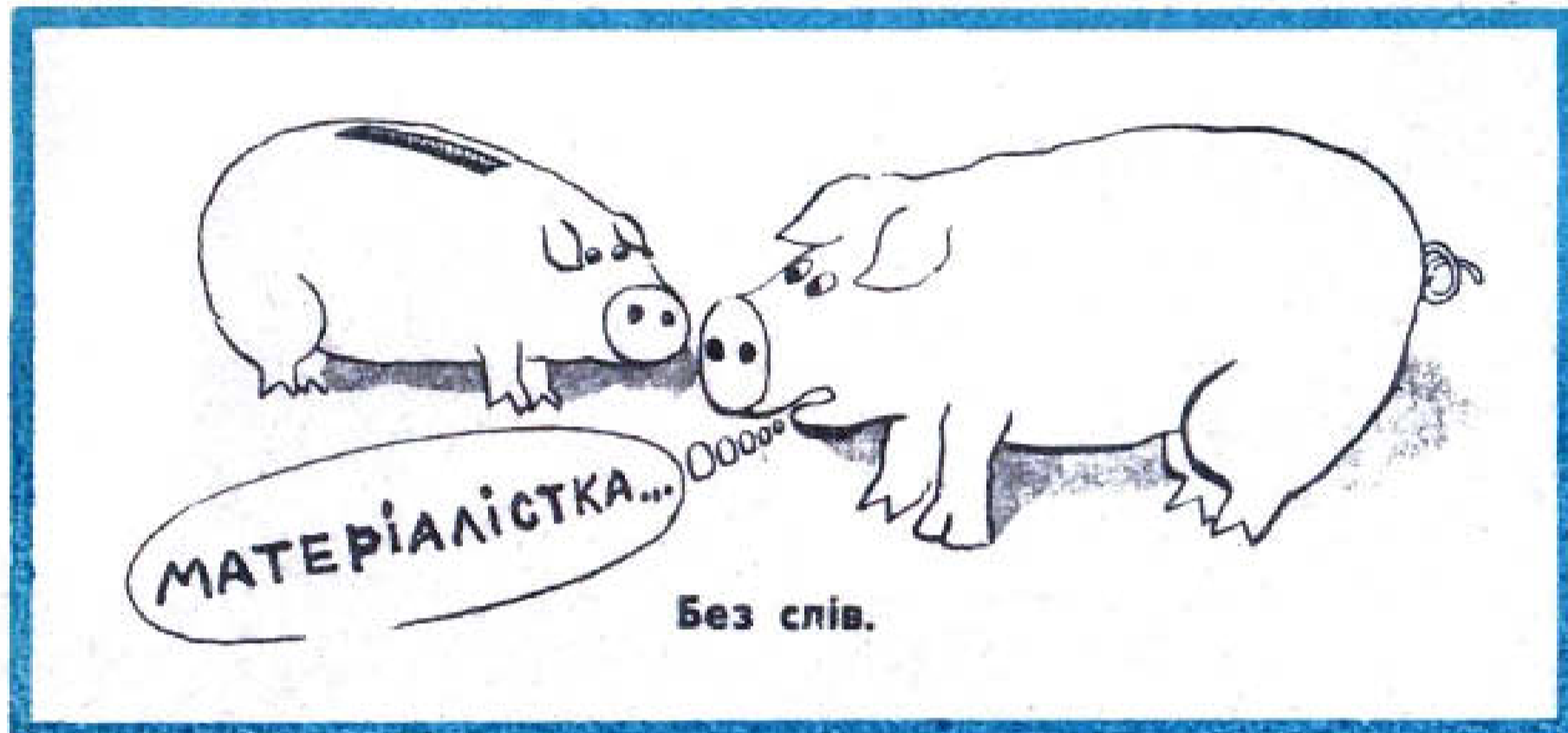
karuzela

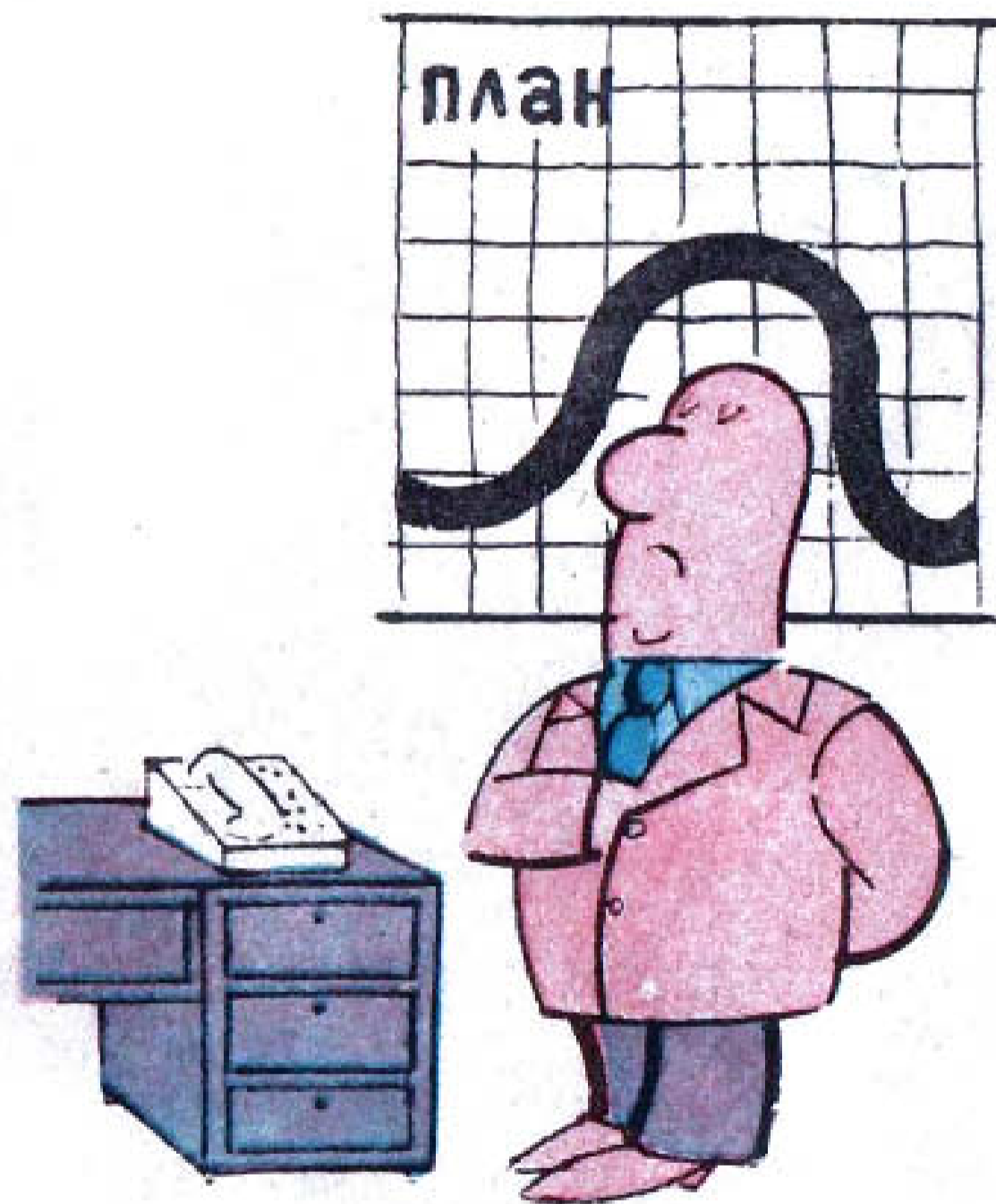
— Алло! Телестудія! Зробіть щось, щоб виграв «Гурнік», бо йдеться про життя людини!

— Я люблю попоїсти!

— Як ви себе почуваете, коли ваша дружина у відпустці!

Його Ватерлоо.

— Хунта, до ноги! Апорт!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець

Журнал «Перець» № 1 (947)
(на українському мові).

Виходить двічі на місяць. Ціна 24 коп.

Здано до набору 2. XII. 1974 р. Підписано до друку 17. XII. 1974 р. БФ 38996.
Папір 70×108%. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

© Журнал «Перець», 1975 р.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 06748. Тираж 2 850 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

[http:// peres-ua.livejournal.com/](http://peres-ua.livejournal.com/)

Старий гість у Новому світі.